การเร่งรัดพัฒนา

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ

การเร่งรัดพัฒนา

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ

เลขมาตรฐานหนังสือสากล	:	ISBN 974-90841-7-9
พิมพ์ครั้งแรก	:	ธันวาคม ๒๕๔๕
จำนวนพิมพ์	:	๕,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย	:	วัดสนามใน
จัดเตรียมต้นฉบับ	:	วีรวัฒน์ วิเชียรวัฒนชัย
รูปเล่ม	:	ทัตพิชา บุญคล้าย
ภาพปก	:	สุชาดา เพียรมณีวงศ์
พิมพ์ที่	:	โรงพิมพ์สุพีเรียพริ้นติ้งเฮาส์ จำกัด โทร. 0-2954-0576-8

ผู้สนใจขอรับหนังสือเพิ่มเติมได้ที่

วัดสนามใน ต.วัดชลอ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๓-๗๒๕๑ โทรสาร ๐-๒๘๘๓-๗๒๗๕

อินเตอร์เน็ต http://www.dhammaforlife.com

http://porteean.tripod.com

http://www.mahasati.org

ที่ ๒/๒๕๔๕

มูลนิธิหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ
(พันธ์ อินทผิว)
๕๒ หมู่ ๕ แขวง/เขต ทวีวัฒนา
กทม. ๑๐๑๗๐
เลขที่ใบอนุญาต ต.๕๕๓/๒๕๓๓๒

๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

เรื่อง อนุญาตให้จัดพิมพ์หนังสือเพื่อแจกเป็นธรรมทาน

นมัสการ เจ้าอาวาส วัดสนามใน

ตามที่วัดสนามใน ต.วัดชลอ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ได้ขออนุญาตจัดพิมพ์บทธรรมบรรยาย ของหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ จากแถบเสียง ท.๓๒ ม. (การเร่งรัดพัฒนา) เพื่อเผยแผ่แก่ญาติธรรมและแจกเป็นธรรมทานแก่ผู้สนใจทั่วไปนั้น

มูลนิธิฯ อนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ และขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของผู้จัดพิมพ์ ณ โอกาสนี้ด้วย

ลงชื่อ

(นายสมบูรณ์ สีล้าน)
ประธานกรรมการมูลนิธิฯ

คำนำ

ขณะนี้การเจริญสติโดยการเคลื่อนไหวและเปิดตาตามแนวคำสอนของหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ นับเป็นวิธีการปฏิบัติที่ได้แพร่ขยายไปอย่างกว้างขวางยิ่ง ทางวัดสนามในจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ "การเร่งรัดพัฒนา" เพื่อแจกเป็นธรรมทานในโอกาสขึ้นปีใหม่ ๒๕๔๖ นี้

"การเร่งรัดพัฒนา" จัดเป็นการสรุปหัวใจของการปฏิบัติที่มุ่งพัฒนาความรู้สึกตัวต่อความเคลื่อนไหวกายจนเกิดเป็นขุมพลังใหญ่ ที่จะนำไปสู่การรู้สึกตัวต่อการไหวของใจอย่างอัตโนมัติ หรือกลายเป็นมหาสติที่รู้สึกเท่าทันต่อการเคลื่อนไหว อย่างต่อเนื่อง

เมื่อได้ยกระดับการพัฒนาอย่างไม่ขาดสาย ก็จะนำเราไปสู่ความเย็น ความสงบที่รับรู้โลกกว้างอย่างเท่าทัน และมีทุกข์น้อยลง ๆ อันเป็นความจำเป็นที่ควรเร่งรัดทำกันอย่างขะมักเขม้น เพื่อตนจะอยู่กับสังคมและโลกไอทีได้อย่างสมดุลยิ่งขึ้น

หวังว่า "การเร่งรัดพัฒนา" จะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งแห่งแสงสว่าง ช่วยเตือนจิตเตือนใจให้ตื่นตัวได้บ้างตามสมควร

วัดสนามใน

ธันวาคม ๒๕๕๔

คำชี้แจง

....

วัดสนามในเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมของการเจริญสติแบบเคลื่อนไหวในสายงาน หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ (พันธ์ อินทผิว) ตระหนักถึงความสำคัญของคำสอนหลวงพ่อเทียน ว่าเป็นเครื่องชี้ทางออกจากทุกข์ ทางวัดสนามในมีนโยบายที่จะอนุรักษ์คำพูดและคำสอนของหลวงพ่อเทียน ให้ตรงตามความหมายดั้งเดิม

การคงลักษณะคำพูดและคำสอนของหลวงพ่อไว้ย่อมเป็นการช่วยรักษาคุณค่าของคำสอนให้คงอยู่ได้นาน เพื่อประโยชน์แก่คนทั่วไปและแก่คนรุ่นหลัง และเพื่อเป็นการแสดงความเคารพกตัญญูต่อท่าน ตลอดจนผู้อ่านก็จะได้สัมผัสรสแห่งธรรมโดยตรง หากมีการแก้ไขด้านภาษาแล้ว ความหมายของคำพูดจะคลาดเคลื่อนได้ง่ายและความผิดพลาดจะตามมา

การอ่านหนังสือคำสอนของหลวงพ่อเทียนจิตฺตสุโภ มีข้อสังเกตบางประการ ดังนี้

ประการแรก หลวงพ่อไม่เคยเรียนหนังสือ ท่านพูดภาษาอีสานสำเนียงจังหวัดเลย ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๑๙ เมื่อท่านอายุได้ ๖๔ ปี ท่านได้มาอยู่ที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ จังหวัดนนทบุรี ซึ่งต้องสอนธรรมะแก่ผู้ที่ไม่รู้ภาษาอีสาน ท่านจึงได้เริ่มเรียน เริ่มหัดพูดภาษาไทยภาคกลางในระยะเวลาสั้น ๆ ท่านได้พัฒนาความสามารถในการพูด การเขียนภาษาไทย จนถึงระดับหนึ่ง แต่การใช้คำพูดและภาษาของท่าน ยังมีคำพูดตลอดจน สำนวนอีสานปะปนประปราย ดังนั้น ผู้ที่ไม่รู้ภาษาอีสาน และไม่เคยฟังสำนวนการพูดของหลวงพ่อมาก่อน อาจจะยังไม่คุ้นเคยในระยะแรก

ประการที่สอง คำสอนของหลวงพ่อ เป็นเรื่องของสภาวะทางจิตใจ ที่ท่านได้มีประสบการณ์มาด้วยตัวเอง คำสอนนั้นมีคุณค่าอยู่ในตัวเองแล้ว ทางวัดสนามในจึงหลีกเลี่ยงการตีความหรือขัดเกลา ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำเตือนที่หลวงพ่อเคยให้ไว้

"..อันนี้ก็พูดเตือนกันเอาไว้..แต่หลวงพ่อเขียนหนังสือไม่เป็นนะ พูดให้ฟัง มีคนเอาเทปไปเขียนหนังสือ

ถอดออกมา เป็นตัวหนังสือบางคำหลวงพ่อพูดเป็นภาษาบ้านหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อพูดไม่เป็นภาษากลาง หลวงพ่อจำเป็นต้องพูดภาษาเมืองเลย คนไปถอดเทป หรือเขียนมาเป็นตัวหนังสือ บางคนก็ไปตีความหมาย อันนั้นก็ดีเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ไม่ดีนะ เพื่อคนจะได้รู้ แต่ความจริงไปตีความหมายถอดออกมา บางทีผิดก็ได้ อย่างที่เราว่า "สัญญา" นี้เอง คำว่า "สัญญา" คำนี้ บางที หลวงพ่อพูด "สัญญา" อาจจะลึกหรือจะตื้นก็ได้

อันนี้เรื่อง "การเกิด–ดับ" ก็เช่นเดียวกัน คำว่า "อาการเกิด–ดับ" นี้ หลวงพ่อก็พูดให้ฟังแล้ว "อาการเกิด–ดับ" บางคนพูดเอาสูง ๆ มาเป็นต่ำ ๆ บางคนพูดเอาต่ำ ๆ ขึ้นไปเป็นสูง ๆ อันนี้ก็หลวงพ่อก็พูดว่า "อาการเกิด–ดับ" เช่นเดียวกัน หลวงพ่อเคยพูดแนะนำเอาไว้หลายท่าน แต่ คนเขียนหนังสือ หลวงพ่ออ่านไม่เป็นนะ เขียนหนังสือก็เขียนมา ถ้าหากเป็นภาษาหลวงพ่อ ตีความหมายได้ แต่แปลได้ แต่ขอให้วงเล็บไว้ดี ที่คำ ..ตัวเองยังสงสัยนะ ไม่ใช่ห้ามนะ ถ้าวงเล็บไว้เพื่อคนผู้ที่อ่านข้างหลัง "คำพูดของหลวงพ่อเป็น อย่างนี้..อือ" จึงจะ

ไม่เปลี่ยนแปลง บางคนตัดคำพูดทิ้มไป ไปแปลเป็นภาษา แล้วมันก็เลยความหมาย..ก็เพี้ยนไป..” ๑

“...หยั่งว่าเตือนกันเอาไว้ บัดนี้ ถ้าคนใดเอาเทปไปเขียนก็ตาม หลวงพ่อไม่ได้สงวนนะ แต่อยู่ดี ๆ คนเอาไปใช้ได้ แต่ขอให้วงเล็บเป็นความหมายไว้ เออ... คำนี้เราไม่สามารถที่จะแปลออกมาได้ ก็ต้องรักษาไว้ แต่ว่าแปลออกมาได้ แต่ว่าคำเดิมให้มันยังคงที่อยู่ หลวงพ่อเข้าใจว่าเมื่ออนุชนรุ่นหลังจะได้จำไว้ เพราะเขาจะตีความหมายหรือเขาจะปฏิบัติรู้มาเป็นอย่างนั้น...” ๒

๑, ๒.......จากแถบเสียง “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” (ท.๑๓๘ ม.)

สารบัญ

คำนำ ๔

คำชี้แจง ๖

ประวัติหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ ๑๓

บทนำ – คารวะหลวงพ่อเทียน

ปรมาจารย์แห่งการเจริญสติ โดยศ.นพ.ประเวศ วะสี ๑๗

การเร่งรัดพัฒนา

(ธรรมบรรยายโดยหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ จากแถบเสียงรหัส

ท.๓๒ ม. วันอาทิตย์ที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙) ๒๐

– มุ่งจะไปแก้ความทุกข์ของคนอื่น ๒๐

– การสร้างชื่อเสียงและการสร้างชื่อเสีย ๒๒

– ธรรมะคือตัวการกระทำนั้นเอง ๒๓

– การรู้จักตัวเอง เคารพตัวเองและ ๒๕

การยกมือไหว้ตัวเอง

– เราก็ไปเรียนตำรา ไม่ได้มาเรียนตัวเรา ๒๗

– อานิสงส์ มหาสติปัฏฐาน ๒๘

– ตาทิพย์ หูทิพย์ ๒๙

– ทางโลกเจริญ เงินทองมีติดกระเป๋า
แต่ไม่ได้ดูหน้ากัน ๓๑
– เอาพระไปสวด ๙ องค์ ก็ยังทะเลาะกันอยู่ ๓๔
– ใจโกรธ ใจเป็นผี ใจดี คือพระธรรม ๓๖
– การเจริญสติแบบเคลื่อนไหว แต่ไม่ต้องหลับตา ๓๘
– ใครคิดก็รู้ แต่มันไม่รู้
มันคิดแล้วเข้าไปในความคิด ๔๐
– ทางสายเอก ๔๒
– อริยสัจ ๔ ๔๔
– มุ่งหวังแต่อยากไปพัฒนาที่นั้นที่นี่
แต่ไม่เคยพัฒนาตัวเอง ๔๖
– ความสงบ คือ หยุดนั่นเอง ๔๘
– นิมิต มันเห็นจริง แต่ของที่เห็นนั้นไม่ได้เป็นของจริง ๕๐
– รู้สึกตัว มันจะรวมกันเข้าไปเหมือนกับสายแม่น้ำ ๕๑
– ทุกคนหนีความตายไปไม่ได้ ๕๓
– หลักพระพุทธศาสนา
สอนคนให้แก้ปัญหาตัวเอง ๕๕
– อย่าไปติดตำรามากเกินไป และอย่าไปทิ้งตำรา ๕๗

- การทำบุญ การรักษาศีล การทำความสงบ ๕๘
- ที่สุดของทุกข์ มันจะเข้าสู่สภาพของมัน ๖๐
- มันคิดแล้วปล่อยไป ทุกข์สุขอย่าไปยุ่งกับมัน ๖๑

วิธีเจริญสติ ๑๕ ท่า ๖๔

ผู้บริจาคร่วมพิมพ์หนังสือ ๖๖

ประวัติ
หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ

....

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ เดิมชื่อพันธ์ อินทผิว เกิดเมื่อวันที่ ๕ กันยายน พ.ศ.๒๔๕๔ ที่บ้านบุฮม ต.บุฮม อ.เชียงคาน จ.เลย บิดาชื่อจีน มารดาชื่อโสม บิดาเสียชีวิตตั้งแต่หลวงพ่อยังเด็ก ในสมัยนั้นหมู่บ้านบุฮมยังไม่มีโรงเรียน หลวงพ่อจึงไม่ได้เรียนหนังสือ ในวัยเด็กได้ช่วยมารดาทำไร่ทำนา เช่นเดียวกับเด็กอื่น ๆ ในหมู่บ้าน

เมื่ออายุได้ ๑๐ กว่าปี หลวงพ่อได้บรรพชาเป็นสามเณร อยู่กับหลวงน้าที่วัดในหมู่บ้าน ได้เรียนตัวหนังสือลาวและตัวหนังสือธรรม พออ่านออกและเขียนได้บ้าง และได้เริ่มฝึกกรรมฐาน ตั้งแต่คราวนั้น

หลวงพ่อได้ปฏิบัติหลายวิธี เช่น วิธีพุทโธ วิธีนับหนึ่ง สอง สาม หลังจากบรรพชาเป็นสามเณรได้ ๑ ปี ๖ เดือน ก็ลาสิกขาบทออกมาช่วยทางบ้านทำมาหากิน

เมื่ออายุได้ ๒๐ ปี หลวงพ่อได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุตามประเพณี ได้ศึกษาและทำสมาธิกับหลวงน้าอีกครั้งหนึ่ง หลังจากบวชได้ ๖ เดือนได้ลาสิกขาบทออกมา

และแต่งงานมีครอบครัวเมื่ออายุ ๒๒ ปี มีบุตรชาย ๓ คน

หลวงพ่อมักจะเป็นผู้นำของคนในหมู่บ้านในการทำบุญ จนเป็นที่นับถือและได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านถึง ๓ ครั้ง แม้จะมีภาระมาก ก็ยังสนใจการทำสมาธิและได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอตลอดมา

ต่อมาหลวงพ่อได้ย้ายไปอยู่ในตัวอำเภอเชียงคาน เพื่อให้ลูกได้เรียนหนังสือ ได้ประกอบอาชีพเป็นพ่อค้าเดินเรือค้าขายขึ้นล่องตามลำน้ำโขงระหว่างเชียงคาน–หนองคาย–เวียงจันทน์ บางครั้งไปถึงหลวงพระบาง ทำให้ได้มีโอกาสพบปะกับพระอาจารย์ กรรมฐานหลายรูป จึงเกิดความสนใจธรรมะมากขึ้น

นอกจากนี้ หลวงพ่อยังเห็นว่าแม้จะทำความดีทำบุญ และปฏิบัติกรรมฐานมาหลายวิธี ตั้งแต่อายุยังน้อยแต่ก็ยังไม่สามารถเอาชนะความโกรธได้ จึงอยากค้นคว้าหาทางออกจากสิ่งเหล่านี้

ปี พ.ศ.๒๕๐๐ เมื่ออายุได้ ๔๕ ปีเศษ หลวงพ่อได้ออกจากบ้านโดยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่กลับจนกว่าจะพบธรรมะที่แท้จริง ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดรังสีมุกดาราม ต.พันพร้าว อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย (ปัจจุบันคือ อ.ศรีเชียงใหม่) โดยทำกรรมฐานวิธีง่าย ๆ คือ ทำการเคลื่อนไหว

แต่ท่านไม่ได้ภาวนาคำว่า “ติง–นิ่ง” (ติง แปลว่า ไหว) อย่างที่คนอื่นทำกัน เพียงให้รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของร่างกายและจิตใจเท่านั้น

ในชั่วเวลาเพียง ๒–๓ วัน หลวงพ่อก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้อย่างเด็ดขาด โดยปราศจากพิธีรีตอง หรือครูบาอาจารย์ ในเวลาเช้ามืดของวันขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๘ ปี พ.ศ.๒๕๐๐

หลังจากนั้น หลวงพ่อได้กลับมาเผยแพร่ชี้แนะสิ่งที่ท่านได้ประสบมา แก่ภรรยาและญาติพี่น้องเป็นเวลา ๒ ปี ๘ เดือน โดยในขณะนั้นยังเป็นฆราวาสอยู่

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓ หลวงพ่อได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากเห็นว่าถ้าหากบวชเป็นพระภิกษุแล้ว จะทำให้การเผยแพร่ธรรมะสะดวกขึ้น

คำสอนของหลวงพ่อได้แพร่หลายออกไปทั้งในและต่างประเทศ ได้มีผู้ปฏิบัติตามเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ หลวงพ่อได้อุทิศชีวิตให้กับการสอนธรรมะอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยหรือสุขภาพของร่างกายจนกระทั่ง อาพาธเป็นโรคมะเร็งที่กระเพาะอาหารเมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๕

ถึงแม้ว่าสุขภาพของท่านจะทรุดโทรมลงมาก แต่ท่านก็ยังคงทำงานของท่านต่อไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

หลวงพ่อได้ละสังขารอย่างสงบ ณ ศาลามุงแฝก บนเกาะพุทธธรรม สำนักปฏิบัติธรรมทับมิ่งขวัญ ต.กุดป่อง อ.เมือง จ.เลย เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๓๑ เวลา ๑๘.๑๕ น. รวมอายุได้ ๗๗ ปี และได้ใช้เวลาอบรมสั่งสอนธรรมะแก่คนทั้งหลายเป็นเวลา ๓๑ ปี

....

บทนำ

คารวะหลวงพ่อเทียน

ปรมาจารย์แห่งการเจริญสติ

โดย ศ.นพ. ประเวศ วะสี

ในระยะเวลา ๑๐ ปี ที่ผ่านมา ชื่อของหลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ จากจังหวัดเลย ปรากฏเด่นชัดในสังคมของผู้ปฏิบัติธรรม จุดเด่นของการสอนของหลวงพ่อเทียน อยู่ที่การชูและตอกย้ำในเรื่องของการเจริญสติ

หลวงพ่อเทียนเน้นที่การเจริญสติการเคลื่อนไหว ท่านได้คิดท่าการเคลื่อนไหวของแขนและมือ และให้ตามรู้การเคลื่อนไหว เพื่อป้องกันการซึมเซาของจิตใจด้านหนึ่ง และความฟุ้งซ่านในความคิดในอีกด้านหนึ่ง ในด้านการรู้ความคิดหรือความคิดนั้นปกติมนุษย์จะเข้าไปอยู่ในความคิดโดยไม่รู้ ทำให้คิดปรุงแต่งไปต่างๆ

เช่น คิดฟุ้งซ่านในเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วบ้าง คิดวิตกกังวลไปในเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นบ้าง คิดแล้วหงุดหงิด

รำคาญ โกรธเกลียด ฯลฯ มลพิษทางจิตใจเกิดขึ้นเพราะความคิด โดยไม่สามารถหยุดคิดหรือบังคับความคิดได้

หลวงพ่อเทียนท่านสอนให้ดูความคิดหรือตามรู้ความคิดให้เหมือนมีอีกหนึ่งคนในตัวของท่านเอง เข้ามามองสมองของท่านว่ากำลังคิดอะไรอยู่ การที่รู้ความคิดทำให้หยุดคิดเปลี่ยนจากคิดเป็นรู้ (อยู่ปัจจุบัน) ปกติโดยไม่รู้คิดเข้าไปอยู่ในความคิดโดยไม่รู้ตัว และเป็นเหยื่อของความคิด

แต่เมื่อสามารถเปลี่ยนจากความคิดเป็นรู้ได้แล้ว จิตใจก็สงบ สงบจึงสงัด ทรงอยู่กับความรู้ในปัจจุบัน สามารถใช้ปัญญาได้ทันทีเมื่อมีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น

มีผู้ฝึกตามที่หลวงพ่อเทียนสอนแล้ว ได้ประโยชน์กันเป็นจำนวนมาก ท่านใดยังไม่เคยเจริญสติควรศึกษาทำความเข้าใจและฝึกเจริญเสีย เพราะจะเกิดอานิสงส์นานาประการแก่ตน และสังคม จะพบกับความสุขอย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน เป็นเครื่องส่งเสริมสุขภาพทั้งทางกาย ทางจิตและทางสังคม

อย่าไปทำสมาธิอย่างเดียวโดยไม่เจริญสติ เพราะจะทำให้เข้าใจผิดหลงใหลวิปริตและนำไปสู่ความล้มละลาย ดังที่บางสำนักกำลังประสบอยู่

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ มรณภาพเมื่อ วันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๑ ที่จังหวัดเลย หวังว่ามรณภาพของท่านจะเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนให้ผู้ที่เจริญสติแล้วมีความเพียรพยายามยิ่งขึ้นและให้ผู้ที่ยังไม่รู้การเจริญสติเพื่อประโยชน์ของตนเองและสังคมยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป

(จากหนังสือหมอชาวบ้าน ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๔๔)

....

การเร่งรัดพัฒนา

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ

....

◈ มุ่งจะไปแก้ความทุกข์ของคนอื่นแต่ตัวเองไม่เคยนึกว่าจะแก้ตัวเอง

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๒ กุมภา ตรงกับวันแรม ๙ ค่ำ เดือนยี่ บ้านหลวงพ่อเรียกว่าเดือนยี่ ทางนี้เรียกว่าเดือน ๒ บ้านหลวงพ่อ ถ้าว่าเดือนยี่ นี่รู้ เดือนเกียง (เดือน ๑) เดือนยี่ (เดือน ๒) เดือน ๓ เดือน ๔ เดือน ๕ เดือน ๖ เดือน ๗ เดือน ๘ เดือน ๙ เดือน ๑๐ พูดกันไปอย่างนั้น

ถ้าพูดว่าเดือนมกรา กุมภา มีนา อันนี้ไม่ค่อยรู้ เดี๋ยวนี้ก็รู้กันแล้ว แต่ธรรมเนียมประเพณีบ้านหลวงพ่อ คือ เดือนคู่ยังปลูกบ้านแปลงเรือนได้ ถ้าเป็นเดือนคี่ ปลูกบ้านแปลงเรือนไม่ได้ บ้านหลวงพ่อเป็นอย่างนั้น งานสมรสก็เช่นเดียวกัน ห้ามประเพณีเขาห้ามไม่ให้แต่งงานสมรส เรียกว่าไม่ให้เอาผัวเอาเมีย เดือนคี่มันไม่ดี ท่านว่าอย่างนั้น

เดี๋ยวนี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงไป เพราะสังคมมันหมุนมา มันก็ต้องไปตามสังคม เขาเรียกว่าวิวัฒน์พัฒนา

เดี๋ยวนี้คนส่วนมากมุ่งหวังในการพัฒนา ถนนหนทางพัฒนาบ้านเมืองให้มันดีขึ้น ถ้าคนใดไม่มีการพัฒนาถนนหนทางบ้านเมืองแล้ว บ้านเมืองนั้นไม่เจริญก็ดีเหมือนกัน แต่ไม่เคยพูดเรื่องจิตใจคน

ตามปกติหลวงพ่อเคยไปพูดที่ไหน ก็พูดแต่เรื่องจิตใจคน เรื่องเงิน เรื่องทอง เรื่องบ้านเรือน เสื้อผ้า มีมากกันแล้ว หรูหรา มีโรงงาน โรงอุตสาหกรรมขึ้นในเมืองไทยคนต้องมีงานทำ การอยู่ การกิน การนั่ง การนอนรถมีเข้าไปทุกบ้าน แต่เมื่อสมัยหลวงพ่อยังเป็นเด็กโรงเรียนไม่มีถนนก็เดินด้วยเท้า รถจักรยานยังไม่มีอีกซะด้วยนะคราวนั้น เมื่อหลวงพ่อเป็นเด็กเดี๋ยวนี้ไปที่ไหนก็มีทางรถยนต์เข้าถึงบ้านเรือน บางทีบ้านนอกก็มีนะ รถยนต์เดี๋ยวนี้น่ะ มีประจำกันทุกบ้านนะเดี๋ยวนี้

การพัฒนามันเร็วที่สุด เรื่องโลกเรื่องสังคม เพราะมันเป็นสิ่งที่มองเห็นด้วยตา เรียกว่าสิ่งแวดล้อม เห็นด้วยตาฟังด้วยหู *แต่สิ่งที่ทุกคนควรจะนึกถึงว่าเป็นความทุกข์นี่ ไม่ค่อยนึกถึง มุ่งจะไปแก้ความทุกข์ของคนอื่น ตัวเองไม่เคยนึกว่าจะแก้ตัวเอง ไม่เคยนึกเลย เป็นอย่างนั้น*

▣ การสร้างชื่อเสียงและการสร้างชื่อเสีย

อาตมาก็เช่นเดียวกัน เมื่อยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ นึกถึงเรื่องนี้ ก็นึกถึงเรื่องพุทธศาสนาทีเดียว พุทธศาสนานี่เข้าใจว่าต้องมีวัด มีพระพุทธรูป แล้วก็มีพระสงฆ์องค์เจ้า แล้วก็มีญาติโยมไปทำบุญมาก ๆ เข้าใจว่าอย่างนั้นเป็นศาสนาเจริญ ผมเข้าใจอย่างนั้น สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร

ตัวเองนี้อีกคนหนึ่ง เคยสร้างโบสถ์คนเดียวอีกหลังหนึ่งซะด้วยนะ คิดว่าอันนั้นทำให้พุทธศาสนาเจริญ ตายแล้วต้องไปเกิดสวรรค์ ตายแล้วต้องไปนิพพาน เข้าใจอย่างนั้นจริง ๆ อันนี้สำคัญมาก แต่คนอื่นนั้นอาจจะเข้าใจยังไงไม่ทราบ

ต่อเมื่อมาศึกษาตัวเองดูแล้วโอ้..มันเป็นเพียงสมมุติเท่านั้นเอง *อันนั้นมันเจริญจริง แต่จิตใจไม่เจริญ เมื่อสร้างโบสถ์ขึ้นมาแล้ว ก็ยังมีการพอใจ ไม่พอใจ ยังมีการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน ๆ ได้อยู่*

ตัวหลวงพ่อเองเมื่อมาคำนึงคำนวณดู อ้อ เรื่องนั้นมันก็ดี แต่มันเป็นเพียงสังคมให้โลกมองเห็น คนนับหน้าถือตา เป็นการสร้างชื่อเสียง

แต่ความจริงอันนั้นเป็นการสร้างชื่อเสีย ไม่ใช่เป็นการสร้างชื่อเสียง *สร้างชื่อเสีย คำว่าสร้างชื่อเสียง เนี้ยะ*

คนอื่นยกย่องดี แต่ชื่อเสียงของเรา คือจิตใจมันไม่ลดละ โทสะ โมหะ โลภะ ยังไม่ลดละ มันเสียตรงนี้

การสร้างชื่อเสียงและการสร้างชื่อเสีย มันใกล้กันที่สุด มันเป็นตัวสอเหมือนกัน ใช่มั้ย สระเอียเหมือนกัน เสียงกับเสียมันใกล้กัน เราก็เลยไม่เข้าใจ

ตอนนี้ก็เลยออกมาแนะนำเพื่อน จะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าก็เช่นเดียวกัน เป็นญาติเป็นโยมก็เช่นเดียวกัน เราควรศึกษาและวิวัฒน์พัฒนาตัวเองบ้าง

◈ ธรรมะคือตัวการกระทำนั้นเอง ตัวทุกคนนั้นแหละเป็นธรรมะ

ตัวหลวงพ่อเองนี่ แต่หลวงพ่อชอบพูดเรื่องตัวเองมาก ไปปฏิบัติธรรมะ นี่เป็นโยม เคยพูดให้ฟังบ่อยนะอย่างนี้นะ เคยได้ยินบ้างไหม เคยได้ยิน หลวงพ่อพูดเรื่อย ๆ นะ เป็นโยมไปปฏิบัติธรรมะ พระ ๒๓ รูป โยม ๕ คน เป็นผู้หญิง ๓ คน เป็นผู้ชาย ๒ คน ไปปฏิบัติธรรมะ เรียกว่าคำว่าปฏิบัติธรรม ก็ไม่เหมือนกันอีกแล้วนี่ การปฏิบัติธรรมนั้นนะให้(เข้าใจ)ว่า การปฏิบัตินี้แหละ(ถ้า) ไม่เหมือนกัน การกระทำจะไม่เหมือนกัน ความรู้ก็ไม่เหมือนกัน มันเป็นอย่างนั้น

แล้วคำว่าปฏิบัติธรรมกับปฏิบัติชีวิต เนี้ยะ มันเป็นอันเดียวกัน เข้าใจอย่างนั้น ชีวิตกับธรรมะ เนี้ยะ! คล้าย ๆ อันเดียวกัน หรือจะว่าอันเดียวกันก็ได้ หรือจะว่าคนละอันก็ได้

คนใดมีธรรมะเข้าไปครองอยู่ที่จิตใจแล้ว ความทุกข์จะลดน้อยไปทันที ชีวิตก็ไม่ทุกข์ทันที นี่เป็นอย่างนั้น

คนใดไม่มีธรรมะเข้าไปครองใจแล้ว ทุกข์ เดือดร้อน สับสน วุ่นวาย ชีวิตก็เป็นทุกข์เหมือนกัน แม้จะทำบุญมาก ๆ นึกว่าตัวเองมีธรรมะ แต่ยังมีทุกข์ อันนั้นไม่ใช่ธรรมะอันนี้

ธรรมะอันนี้ ธรรมะคือตัวการกระทำนั่นเอง การกระทำด้วยคำพูดอีกอย่างหนึ่ง การกระทำด้วยมือด้วยเท้าอันหนึ่ง การกระทำทางจิตใจ นึกคิดอันหนึ่ง อาตมาเข้าใจอย่างนี้เขาว่าธรรมะ

ธรรมะไม่ใช่เป็นตัวหนังสือ ไม่ใช่เป็นพระพุทธรูป ไม่ใช่เป็นโบสถ์ ไม่ใช่เป็นวิหาร ไม่เป็นอะไรทั้งหมด คือตัวทุกคนนั่นแหละเป็นธรรมะ

แต่ว่า ธรรมะส่วนจิตใจนั้น ไม่มีใครมองเลย เคยพูดว่าทำดี ๆ เคยพูด พูดดี ๆ แต่เคยพูด พูดแล้วไม่รู้เลยเพราะว่าการทำ การพูดนั้นมันสั่งมาจากจิตใจทั้งนั้นล้วน ๆ ทีเดียว

ก่อนที่จะรู้จักเรื่องนี้ ก็ในตอนแลง (ตอนเย็น) กำลังเดินกลับไปกลับมา คล้าย ๆ คือมีคนมาผลักตรงข้างนี่เลย...วูบ เอ๊ะ มันเป็นเรื่องอะไร มองถึงคนไม่เห็นคนแล้วบัดนี้ เอ๊ะ มันเป็นยังไง เดินกลับไปกลับมา คิดขึ้นมาอีกครั้งที่สอง

นี่ รู้ โอ๊ะ...ความคิดแล้ว เออ...มันคิดก็เลยมาทำเหมือนแมวกับหนูนี่ อาตมาชอบ พอดีมันคิด มันเห็นโอ้...หนูออกมา แมวมันจับ ปั๊ป! โอ! มันเหมือนกัน เข้าใจอย่างนี้

การรู้จักตัวเอง เคารพตัวเอง และ การยกมือไหว้ตัวเอง

เอ ทุกคนก็ทำได้สิเรื่องนี้ โอ...ทุกคนต้องทำได้ เอ.. คำสอน ของพระพุทธเจ้านี้ มันสอนคนทุกคน ให้คนรู้จักตัวเอง เคารพตัวเองนี่ คำว่ารู้จักตัวเอง เคารพตัวเองนี่ทุกคนพูดได้ แต่ยังไม่รู้จักคำว่าเคารพตัวเองนั้นหมายถึงอะไร

แต่สมัยนี้ *เห็นคนไปก็ยกมือไหว้อย่างนี้แต่จิตใจยังฆ่ากันได้ นี่มันเพียงทำเป็นรูปกายเป็น เรียกว่า หน้าไหว้หลังหลอก เคยคิดบ้างมั้ยอย่างนี้* จะยกมือไหว้ ใจก็ไม่พอใจอีกแล้วคิดว่า อือ...ค้อนตีหัว มันคิดอย่างนั้นก็มี

อันนั้นยังไม่ใช่เคารพตัวเอง ถ้าเราเห็นเพื่อนยกมือไหว้ตัวเอง ก็ต้องเคารพตัวเอง เราทำดีแล้วหรือยัง ถามตัวเอง ถ้าเรายกมือไหว้ โอ้...เราทำดีแล้ว คือ เราไหว้ตัวเอง ยกมือไหว้ตัวเอง

เมื่อเรายกมือไหว้ตัวเองก็เป็นการยกมือไหว้เพื่อนมนุษย์ทุกคน เป็นการพัฒนา อย่างเร่งรัดที่สุด รวดเร็วที่สุด ทุกคนทำได้ เนี้ยะ ไม่ใช่จะทำแต่คำพูดนะ

อาตมาชอบ รู้จักเรื่องนี้มา ก็เลยชอบพอใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนถึงวันนี้ละ ยกมือไหว้จะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าก็ยกมือไหว้ จะเป็นโยมก็ยกมือไหว้ เด็ก ๆ ยกมือก็ไหว้ได้เหมือนกันเพราะไม่ได้ยกมือไหว้คนนั้นแต่เป็นการทำไปพร้อม ๆ กัน คือ ไหว้ตัวเอง เห็นว่ามันทำดีแล้วหรือยังเนี้ยะ มันไม่ได้มองดูชัดลงไปถึงจิตใจ

อันนี้แหละ *ความเร่งรัดพัฒนา มันเข้าทางตาทางหู แต่ใจมันไม่เข้า เดี๋ยวนี้นักเรียนไปเห็นครูโรงเรียนหรือไปไหนก็ยกมือไหว้ครู เพื่อน ๆ มาก็ยกมือไหว้กันแต่ยังอิจฉาริษยา เบียดเบียนกัน มีความทุกข์สับสนวุ่นวายกันเพราะยังไม่เคารพตัวเองนี้เอง*

บัดนี้ เมื่อเรามามองถึงอย่างนี้ เออ...จิตใจมันเป็นยังไง จิตใจมันอ่อนน้อมถ่อมตนดีแล้วหรือยัง ดูเรา

ไม่ถามใครละ ถามตัวเองนี่แหละ เออ จิตใจมันเป็นอย่างนี้ เราก็เห็นในจิตใจเรา คนอื่นจะมองเห็นได้ทำไม(ยังไง)

◈ เราก็ไปเรียนตำรา ไม่ได้มาเรียนตัวเรา

นี้ การปฏิบัติธรรมะ คือ ตัวการกระทำนั้นเอง เรียกว่า พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ท่านว่าอย่างนั้น

มีพระสุตตันตปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ มีพระวินัยปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เป็น ๔๒,๐๐๐ แล้วนะเนี้ยะ บัดนี้ มีพระอภิธรรมปิฎกเดียว ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ รวมเป็น ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

เราก็ไปเรียนตำรา นี่บัดเนี้ยะ ไม่ได้มาเรียนตัวเราเลย เราต้องขยับเข้ามาใกล้ ๆ มาเรียนตัวเราซะ

พระสูตร คือ การกระทำนี่เอง ด้วยมือด้วยเท้าเนี้ยะ พระวินัย คือ คำพูดนี่บังคับมันไว้ คำพูดอย่าให้มันไปพูดรัวเร อย่างที่มันไม่ดีนะ บังคับมันไว้ ท่านสอนอย่างนั้น สองอย่างนี้มันไปเทียบกับพระอภิธรรม พระอภิธรรมคือใจนะ สั่งให้กายทำ สั่งให้คำพูด พูดออกมานี่ เรียนใกล้ ๆ ที่อาตมาพูดนี่

อานิสงส์ มหาสติปัฏฐาน

อันนี้แหละเรื่องหน้าที่ที่จะเอา(มา)เล่าสู่ฟังในวันนี้แล้วก็ได้อ่านหนังสือ นี่ หนังสือเล่มนี้นี่เองไปหาซื้ออยู่นาน วันนั้นให้ใครพาไปซื้อไม่ได้ อันนี้ใครซื้อมา (ผู้ฟัง : อาจารย์ทอง) อาจารย์ทองไปซื้อมานี่ อ่านให้ฟัง ด้วยหลวงพ่ออ่านติดใจ หนังสือเล่มนี้ *อานิสงส์มหาสติปัฏฐาน*

ผู้ใดผู้หนึ่งเจริญสติปัฏฐาน ๔ นั้น ตั้งแต่ ๗ วันไปจนตลอดถึง ๗ ปี ท่านกล่าวว่าได้อานิสงส์ ๒ ประการ คือ พระอรหันต์ในปัจจุบันชาตินี้ สองพระอนาคามี ในปัจจุบันชาตินี้ แต่หนังสือที่เล่มตัวหลวงพ่ออ่านนั้น ไม่ได้ว่าอย่างนี้แต่อันเดียวกัน

ท่านว่าให้เจริญสติปัฏฐาน ๔ ติดต่อกันเหมือนลูกโซ่ มีอานิสงส์ ๒ ประการ หนึ่งเป็นพระอรหันต์ หากไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ต้องเป็นพระอนาคามี แน่นอนที่สุด เจริญตั้งแต่ ๑ วันไปถึง ๗ ปี อย่างช้าที่สุด

แล้วอย่างกลางตั้งแต่ ๑ วันไปจนถึง ๗ เดือน อย่างเร็วที่สุด นับตั้งแต่ ๑ วันไป ถึง ๑๕ วันทำให้ติดต่อกันเหมือนลูกโซ่ ท่านว่าอย่างนั้น มีอานิสงส์ ๒ ประการ ตัวเองก็ภูมิใจว่าอย่างนั้น

อันนี้อาตมาพูดด้วยวิธีเทคนิคและกลไกของที่ตัวเองได้ศึกษามาไม่ถึง ๗ ปี รับรองบอกว่าไม่ถึง ๗ ปี แต่พระอรหันต์ไม่ต้องพูด เรื่องพระอนาคามีก็ไม่ต้องพูด

ให้เจริญสติติดต่อโดยวิธีการเคลื่อนไหว วิธีใดก็ตาม ให้มีความรู้สึกตัว ตื่นตัว รู้สึกใจตื่นใจ ทำอย่างนี้ละ รับรองบอกว่าไม่เกิน ๓ ปี

ความทุกข์ ความสับสน วุ่นวาย ความเดือดร้อน นั่นแหละ จะลดน้อยลงมา

ถ้าสมมุติเรามีทุกข์อยู่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นะ ความทุกข์อย่างน้อยต้องหายไป ๖๐ เปอร์เซ็นต์ จะเหลืออยู่ภายใน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ความหนักอกหนักใจ ความไม่สว่าง ความมืดอยู่ในใจนั่นแหละมี ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็จะมีความสว่างขึ้นมาในเกณฑ์ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ความรู้จะเกิดขึ้นภายใน ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เรื่องหลักพระพุทธศาสนา นี่นึกว่าเข้าใจจริง ๆ รับรองได้

ตาทิพย์ หูทิพย์

เรื่องนรก สวรรค์ก็จริง จะรู้เหมือนกัน คนใดเจริญสติแบบนี้ละ เอ้า รับรองว่าทำจริง ๆ กันให้เวลา ๑ ปี เอากันจริง ๆ จัง ๆ จะมีตาทิพย์ขึ้นมาทันที จะมีหูทิพย์ ตาทิพย์

หูทิพย์ อย่างที่ตัวอาตมาเอามาพูดให้ฟังในวันนี้ ไม่ใช่ตาทิพย์นั่งอยู่ที่นี่ จะไปมองเห็นตับไตไส้ปอดคนนั้นคนนี้ ไม่ใช่อย่างนั้น แล้วหูทิพย์ที่นี้ก็ไม่ได้ว่าคนไหนพูดอยู่ที่ไหน ฟังรู้จักข้อความทั้งหมด ไม่ใช่อย่างนั้น

ตาทิพย์หูทิพย์ อันนี้ ตาทิพย์หมายถึงจะเห็นตัวเองและเห็นเพื่อนเรา การทำ การพูด การคิด ตาทิพย์อันนี้จะเห็น เห็นตัวเราจริง ๆ นี่ ตาทิพย์อันนี้ หูทิพย์ก็หมายถึงว่าเพื่อนเราพูดดี พูดชั่ว พูดเป็นธรรมะ หรือพูดหลอกลวงพูดโกหก จะรู้ ตัวเองพูดออกมา ก็จะรู้ มันเป็นอย่างนั้น หูทิพย์อันนี้จึงว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ

ทุกคนศึกษาได้เรื่องนี้ไม่ยกเว้นจริง ๆ จะเป็นผู้หญิงก็ตาม ผู้ชายก็ตาม เป็นพระสงฆ์องค์เจ้าก็ตาม จะเป็นคนลัทธิไหน ถือศาสนาไหนก็ตาม เพราะตัวเองเป็นโยมเนี้ยะ ไปปฏิบัติ รู้เหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกันนะ แต่ว่ารู้

ทำไมว่ารู้เหมือนกัน นึกได้ว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ สัตว์ทั้งหลาย คือ เราตถาคตไม่ใช่คือคนอินเดียนะ คำว่า คือ “เราตถาคต” สัตว์ทั้งหลายเหมือนกับเราตถาคต ไม่ใช่เหมือนกันนะ แต่ว่าคือกัน(เหมือนกัน)ที่ตรงไหน

คนอินเดียก็มีตาสองตา หรือคนอินเดียมีกี่ตา มีตาเดียว หรือสองตา (ผู้ฟัง : สองตาครับ) เออ เหมือน

กันนะ บัดนี้ มีแขนสองแขน สองหู เหมือนกันนะ นี่สำคัญ เราไม่เข้าใจว่า สัตว์ทั้งหลายคือเราตถาคตคือกัน

แต่ว่าสูง ดำ ต่ำ ขาวไม่คือกัน เรื่องธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจจสมุปบาท มีเท่ากัน อันนั้นเป็นตำรานะ ไม่ใช่เอาตัวจริงมาพูดนะ

ขันธ์ ๕ เขาว่ารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันนั้นก็เป็นตำรานะ *เราไปเห็นรูปที่อื่น* อาตมาเคยรู้มา *ไม่เคยรู้รูปตัวเองเลย* อายตนะ ก็ ตา หู รูป เสียงนี่ มันมาคู่ ๆ กันเลย

จักขุธาตุ โสตธาตุ จักขุ โสต ฆาน ชิวหา ไปอันละสาม เรียกว่าธาตุ ๑๘ สามหกก็มีสิบแปด อีกแล้ว เนี้ยะมันเป็นอันเดียว มีเหมือนกัน จึงว่า อ๋อ...คนไม่รู้เท่านั้นเอง

▣ ทางโลกเจริญ เงินทองมีติดกระเป๋า แต่ไม่ได้ดูหน้ากัน

ดังนั้นจึงว่า *การพัฒนานั้นต้องลงมือพัฒนาตัวเองก่อน ถ้าจะไปเร่งรัดพัฒนาถนนหนทางนั้น ความสับสนวุ่นวาย ความเดือดร้อนนั้น จะลดน้อยลงมา แต่คงจะไม่ได้ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์*

ถ้าหากเรามาพัฒนาตัวเองแก้ไขปัญหาตัวเอง

ความทุกข์ ความสับสน วุ่นวาย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ อาตมาเข้าใจว่า ๖๐ เปอร์เซ็นต์ได้ทันที เมื่อตัวเองไม่มีความทุกข์ ไม่มีความสับสน วุ่นวาย ไม่มีความเดือนร้อน อยู่ที่ไหนมันก็เย็น

เพื่อนทุกคนก็ต้องการเย็นมั้ย หรือต้องการร้อน มนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกเพศ ทุกวัยต้องการความเย็นทั้งนั้น สมมุติ ต้นไม้ เนี้ยะ..ไม้ไม่มีใบนะ ใครจะพึ่งมันได้ เดี๋ยวใบมันไม่มี ไม้มันโดนหล่นใส่หัว หัวเราแตก อีกซะด้วย

ถ้าต้นไม้มันมีราก ใบมันดกหนา คนเข้าไปอาศัยร่มมันสบายมันเย็น แต่คนมันไม่เข้าใจเรื่องนี้เท่านั้นเอง คนชอบหาแต่ต้นไม้เย็น ๆ แต่เราไม่เข้าใจ ความเย็นประเภทนี้ ถึงเราจะตากแดด ตากลม ตากฝนอยู่ มันก็ไม่เดือดร้อน เพราะหน้าที่ของคนคืองาน คนต้องมีงานทำ

เดี๋ยวนี้บ้านเมืองเราหางานให้คนทำ แต่งานเรื่องนี้ไม่ทำ บัดเดี๋ยวก็ไปทำงานตามห้างร้านบริษัทต่าง ๆ ไม่พอใจไปแล้วมันร้อน เดี๋ยวก็ไม่พอใจกับคนนั้นคนนี้ หัวหน้าหรืออะไรทะเลาะกัน เอาแล้ว เพราะมันร้อน เนื่องจากเราไม่ได้ศึกษาตัวเอง นั่นเอง

หัวหน้าก็ไม่ได้ศึกษาตัวเอง ตัวเองก็ไม่ได้ศึกษาตัวเอง ไปศึกษาตั้งแต่มุ่งหวังตั้งแต่ทางโลกมาก ทางโลก

นั้นดีแล้ว อาตมาไม่ห้าม เมื่อโลกดี แต่ทางจิตใจไม่ดีก็เดือดร้อน ติดคุก ติดตะราง ปล้น จี้ฆ่ากันตาย มันเป็นอย่างนั้น

ถ้าหากจิตใจดี มีคุณธรรมครองใจ ถึงว่าโลก ถนนหนทางไม่เจริญก็พอไปได้ เป็นอย่างนั้น ไปถึงเหมือนกัน แต่ว่าความเร็ว อาจจะไม่เร็วเหมือนกับสมัยที่มีรถนี้

อาตมาเคยเดินทางไปบ้านพี่เมืองน้อง เดินไปแต่ไม่ได้ถือห่อข้าว สมัยตัวอาตมาเป็นเด็ก ไปบ้านพี่บ้านน้องเนี้ยะ ไปถึงก็ กินข้าวแล้วหรือยัง ถามอย่างนี้ ไม่ถามเรื่องอื่นเลย ถามเรื่องกินข้าว กินข้าวบ้านหลวงพ่อว่ากินเข้า(ข้าว) มึงกินเข้า(ข้าว)แล้วหรือยัง มึงจะไปหยัง(ไปไหน) ครั้นบอกว่าไม่ได้กิน เอาหามาให้กิน

เดี๋ยวนี้ไม่ได้นะ เดี๋ยวนี้ไปต้องมีสตางค์ติดกระเป๋าเข้าร้านอาหารเลย พี่น้องก็รับต้อนกันไม่ได้ กินข้าวด้วยกันไม่ได้ แล้วจะว่ามันเจริญหรือมันทรุดลง จิตใจคนเดี๋ยวนี้

อาตมาเข้าใจว่าทางโลกเจริญ เงินทองมีติดกระเป๋า แต่ไม่ได้ดูหน้ากัน แต่ทางจิตใจ เนี้ยะ ไม่เคยก้าวหน้า ไม่เคยให้มันพัฒนาขึ้นมา มันทรุดไป ทรุดไป ทรุดไป คนที่พูดก็ยิ่งเอา คนที่ทำก็ยิ่งเอา

◈ เอาพระไปสวด ๙ องค์ก็ยังทะเลาะกันอยู่ มันจะก้าวหน้าทำไม(ได้ยังไง)

คราวหนึ่งอาตมาที่อยู่จังหวัดขอนแก่น เนี้ยะ เป็นคนจังหวัดอุดร พวกคุณดาอยู่ที่นั่นแล้วหรือยัง ปีนั้นที่เขาเปิดร้าน อิฐบล็อก เขานิมนต์พระ ๙ รูป ไปสวดเปิดป้าย แต่อาตมาก็มีนโยบายให้พระไปบิณฑบาตให้หมดเลย

อาตมาไปคนเดียว แต่คนที่ไม่ไป อาตมาบอกว่าไม่ต้อง เอามาผมไปคนเดียว เขาอยากให้ไปสวด ๙ องค์ แล้วก็อยากให้เปิดป้ายให้พ่อตาแม่ยายเขา อาตมาก็ไปไปสวดให้ฟัง ไม่รู้เลย พูด นะโมตัสสะก็ไม่รู้ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ก็ไม่รู้ แต่รู้ แต่ไม่รู้ แต่รู้แต่ภาษาบาลี แปลไม่ได้จะรู้ทำไมก็เลยถาม

แปลให้ฟัง แล้วถาม สวดให้ฟังแล้ว บัดนี้ ป้ายทำตัวโต ๆ อย่าทำตัวเล็ก ยกสูง ๆ คนไปแล้วให้คนเห็นป้ายตัวโต ๆ จะได้ซื้อง่ายขายดี แต่อย่าขายแพงมากเกินไปแล้วก็เอากำไรก็อย่าเอามาก แล้วก็ลูกน้องคุณมี ๕ คนอย่างนี้ ถ้าหากว่าลูกน้อง คุณให้เขาเดือนละ สมมุติ เอานะเดือนละพันห้า คุณเอาคนเดียวสามพัน มันก็แย่แล้วเนี้ยะ

เขาได้พันห้า ตัวเองเอาคนเดียวสามพัน ตัวเองเอา

สองพันก็ยังดีนะ เอาเลื่อนให้ลูกน้องห้าร้อยก็ยังได้นะ ถ้าหากคิดดี ๆเอาเงินจำนวนนั้นมาเฉลี่ยแบ่งเขา ให้เขาได้อยู่ดี กินดี บัดนี้เมื่อเขาได้อยู่ดีกินดี เขามุ่งหวังในงานให้มันก้าวหน้าขึ้นมา คุณไม่ต้องไปหาลูกน้องอีกแล้วว่าก็เลยสวดให้ฟัง

โย จักขุมา โมหะมะลาปะกัฎโฐ อันนี่เป็นภาษาบาลีนะคุณ แปลว่าท่านพระองค์ใดมีพระปัญญาจักษุขจัดมลทิน คือ โมหะเสียแล้ว คุณไม่รู้ ขจัดโมหะต่างหากนะ อันนั้นไม่ใช่จะไปขลังศักดิ์สิทธิ์อะไรกัน

มาพูด นะโมตัสสะให้ฟัง นะโมตัสสะอย่างที่เราพูดกัน นะโมตัสสะ ภะคะวะโต แปลว่าขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น อะระหะโต แปลว่าผู้ไกลจากกิเลส แต่สมัยเมื่ออาตมาเป็นเณร อะระหะโต แปลว่าโชคดี สัมมาสัมพุทธัสสะ ตรัสรู้โดยชอบ หรือตรัสรู้เองโดยชอบ ก็เป็นคำเดียวกัน

เดี๋ยวนี้เราไม่ยกมือไหว้ลูกน้องเสียแล้ว ยกมือไหว้น้อย ๆ ลูกน้องก็ไม่ยกมือไหว้นายจ้างเสียแล้ว ก็ยกมือไหว้น้อย ๆ ยกมือไหว้แต่มันใจมันไม่ไหว้ อันนี้แหละคือมันยังไม่ได้พัฒนาจิตใจ

อย่างที่พวกเรามาที่นี่ อาตมาอยากให้พัฒนาจิตใจ

ในวงการของเราน้อย ๆ จะว่าพัฒนาก็ได้ จะว่าสังคมนิยมก็ได้ จะว่าการเจริญก็ได้ คำว่าเจริญก็แปลว่าให้มันก้าวหน้านั่นเอง *อย่างที่นิมนต์พระ ๙ องค์ ก็หมายถึงการก้าวหน้า แต่มัน ไม่ก้าวหน้า เอาพระไปสวด ๙ องค์ ก็ยังทะเลาะกันอยู่ มันจะก้าวหน้าทำไม (ได้ยังไง)*

มาอยู่ทางนี้ ก็เคยทำหลายครั้งมาแล้ว นิมนต์พระ ๙ องค์ไปสวด รู้มั้ย บางทีโยมมาสังฆทานที่นี่ต้องการพระ ๙ องค์ หลวงพ่อเป็นคนจริงมากเอาหลวงพ่อคนเดียวก็ได้ หลวงพ่อเคยพูดเอา พูดเอาตัวเองนะ พูดเอาเองเนี่ยพูดเพื่อทำความเข้าใจนั่นเอง เพราะคนมันติดสมมุติมันไม่รู้

คำว่าพระ ๙ องค์ ก็หมายถึงสังฆคุณ ๙ ก็ได้หมายถึงทำการก้าวหน้าก็ได้สิ่งใดทำแล้วก้าวหน้าก็ไม่ต้องไปเอาพระมา ๙ องค์ก็ได้ เอาพระไปสวด ๙ องค์ ทำแล้วมันทรุดลงไป ทรุดลงไป คุณค่าของพระ ๙ องค์ไปสวดก็มีค่าน้อยที่สุด หรือบางทีอาจจะไม่มีประโยชน์ก็ได้

ใจโกรธ ใจเป็นผี ใจดี คือพระธรรม

ที่นำมาเล่าให้ฟังวันนี้ก็เพราะพูดด้วยความจริงใจไม่ต้องอ้างอิงอาศัยตำรับตำรา อะไรกันมาก เรามัวไป

ติดตำรา การรักษาศีลก็เช่นเดียวกัน เมื่อวานนี้มาพูดกันที่จังหวัดชัยภูมินี่เหมือนกัน *พระสงฆ์องค์เจ้า เนี้ยะ ไป แสดงให้คนอื่นฟังได้ แต่ตัวเองไม่เคยกำหนด ไม่เคยตรวจเช็คตัวเองสักทีเลย*

พอดีโยมมาพูดนิดเดียว เอาแล้ว โกรธกันขึ้น ดำแดง ขึ้นมา เลย(เป็น)ผี อาตมาก็พูดในใจ แต่ไม่ได้พูดออกเสียง ดังนั้น เราไม่มีตาทิพย์ ไม่มีหูทิพย์ เราจะมองเห็นผีได้มั้ย มองไม่เห็นเลย

โยมก็เหมือนกัน พระก็เหมือนกัน ทางนี้เคยพูดว่าคนที่ใจร้าย ใจไม่ดี ไอ้ผี เคยพูดบ้างมั้ย (ผู้ฟัง : เคยครับ) ถ้าคุณไม่มีตาทิพย์คุณจะเห็นมั้ย มองตาทิพย์แล้วใจโกรธใจเป็นผี ก็มองเห็นอยู่ดี แล้วใครก็เป็นผีได้นะ ผู้หญิงก็เป็นผีได้ บัดเนี้ยะ ผู้ชายก็เป็นผีได้นะ บัดเนี้ยะ พระสงฆ์องค์เจ้าก็เป็นผีเช่นเดียวกัน เป็นเพียงสมมุติ เข้าใจมั้ยเออ...

บัดนี้คนใดทำดี พูดดี หน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส คนนี้ใจดี คือพระธรรม นี่เคยพูดมั้ยแล้วก็นางนี่ พูดดี ว่าดีแต่งเนื้อแต่งตัวดี เคารพนับถือ รู้จักขนบธรรมเนียมเอ้...นางนี้คือเทวดา เราไม่มีตาทิพย์จะเห็นมั้ย ไม่เห็นเลย

ดังนั้น วันนี้จึงอยากให้พวกเราศึกษาตัวเอง ให้มันมีตาทิพย์ ให้มันมีหูทิพย์ขึ้นมา ตรวจเช็คตัวเองบ้าง

จึงว่าผีคือการทำชั่ว พูดชั่ว คิดชั่วนั่นเอง เทวดา คือการทำดี พูดดี คิดดีนั่นเอง อันเทวดาอยู่ชั้นฟ้า ยังไม่ต้องไปนรกใต้ดินยังไม่ต้องไป

เราต้องมองเห็นเดี๋ยวนี้ก่อน พอดีมันโกรธ แล้วก็ โอ้..ใจเป็นผีแล้ว จะไปนรกแล้ว หยุดมันเสีย เล็ก ๆ น้อย ๆ มันเป็นธรรมดา ใจมันดี ยิ้มแย้มแจ่มใส โอ้! เทวดามันเป็นอย่างนี้ เราก็ต้องรู้จักเช็คร่างกายตัวเอง

คนใดมีหิริโอตตัปปะ ก็เป็นเทวดาได้ ท่านว่าอย่างนั้น ดังนั้นธรรมะอันนี้ ควรที่ (จะ)เข้าไปอยู่กับจิตใจคน ควรเข้าไปอยู่กับครอบครัวของคน และควรเข้าไปอยู่กับพระสงฆ์องค์เจ้า เรื่องนี้ไม่ใช่ให้ธรรมะอันนี้เดินไปหาคนนะ

▣ การเจริญสติแบบเคลื่อนไหว แต่ไม่ต้องหลับตา

ธรรมะมันมีอยู่แล้ว แต่มันถูกปิด คือ กุญแจมันล็อกเอาไว้ บัดเนี้ยะ ไขไม่ได้

การทำบุญ การรักษาศีล การไปทำกรรมฐาน มันไม่ใช่เป็นเรื่องไขกุญแจตัวนี้ การทำบุญก็ไม่รู้บุญ อาตมา

ไม่รู้จักบุญจะเอาบุญได้มั้ย เหมือนกับไก่มันไม่รู้จักเพชร นั่นเอง มันก็เขี่ย เล่นไป ไก่ไม่รู้จักเพชร ไม่รู้จักกินเลย การรักษาศีลก็เช่นเดียวกัน

อาตมาเคยรักษาอุโบสถศีลมาตั้งแต่เมื่อเป็นหนุ่ม แต่ไม่รู้ นี่มันเป็นอย่างนั้น แล้วจะได้ศีลหรือ มันก็ได้ อย่างที่สมมุติพูดกัน การทำกรรมฐานก็นั่งได้ สงบ แต่ สงบแบบนั้น มันไม่ใช่สงบแบบนี้

มันเป็นคนละเรื่องเดียวกัน ลูกกุญแจคนละดอก กันแล้วไปไขกัน มันก็ไม่เข้าร่องเข้ารอยกัน ถ้าเป็นลูกของ มันจริง ๆ เอาไปซุกเข้า แล้วไข ออกมาทันที จึงว่ารับรองได้

การเจริญสติแบบเคลื่อนไหว แต่ไม่ต้องหลับตา เคลื่อนไหวโดยวิธีใดก็รู้ เอ้า ไม่เกิน ๓ ปี ไม่ถึง ๗ ปี หรอก รับรองได้ ทำจริง ๆ นะใกล้ชิดกับบุคคลผู้ที่รู้ จริง ๆนะ เอ้าให้เวลา ๙๐ วัน ไม่มากก็น้อย เรื่องนี้จะ รู้ขึ้นมาจากธรรมชาติมันจริง ๆ

เหมือนกับพืชทุกเม็ด มันมีแล้วแต่เอาไปเพาะที่ มันชุ่มมันเย็น เมื่อไปตกที่ชุ่มที่เย็นแล้ว มันก็จะงอกขึ้นมา ทันที ถ้าไปตกที่มันไม่ชุ่มไม่เย็น มันก็นานงอกบ้าง ถ้า ไปเพาะที่มันใกล้ ๆ กับไฟ ไฟไหม้เลยไม่งอกก็มี มัน เป็นอย่างนั้นอันที่พูดนี้ก็เช่นเดียวกัน

ใครคิดก็รู้ แต่มันไม่รู้ มันคิดแล้วเข้าไปในความคิด

ดังนั้น เรามัวแต่ให้ทาน มัวรักษาศีล มัวทำความสงบ แต่เราไม่รู้เลย สงบแบบนั้นมันยังเดือดร้อน อันนี้สงบก็ได้ ยังไงก็ได้ ใครจะพูดเรื่องอะไรก็ได้ แต่เรารู้สมมุติแล้วก็อยู่ได้ ให้รู้จักสมมุติจริง ๆ

เดี๋ยวนี้คนมันติดสมมุติ จึงไม่รู้สมมุติ สมมุติจึงเป็นฝ้าบังจักษุ มันเป็นอย่างนั้น ตัวของอาตมาเองก็เช่นเดียวกันเคยติดมาแล้วเรื่องนี้

การพูดสมมุติให้คนฟัง คนไม่เข้าใจ เพราะมันไม่เคยได้ยินได้ฟัง เนี่ยะ มันได้ยินแต่สมมุติ ใครก็รู้สมมุติ

อันสมมุติมันรู้ แต่มันไม่รู้เหมือนกับความคิด ใครคิดก็รู้ แต่มันไม่รู้ มันคิดแล้วเข้าไปในความคิดเลย พอดีเข้าไปในความคิด มันไม่รู้ความคิดแล้ว มันก็ความคิดลากไปเลย มันก็ไม่เห็นความคิดแล้ว เป็นอย่างนั้น

อันรักษาศีลก็เช่นเดียวกัน มัวไปรักษาศีลห้า ปาณาไม่ให้ฆ่าสัตว์ อะทินนา ไม่ให้ลักของเขา กาเมไม่ประพฤติผิดในกาม มุสาไม่โกหก สุราไม่ดื่มน้ำเมา ไปรักษาอันนั้นไม่เคยดูใจตัวเองเลย มันก็ดี อันนั้นก็ดี อาตมาไม่ได้ว่ามันไม่ดี ดีแล้ว

บัดนี้ เราไม่ต้องไปรักษาศีลห้าก็ได้ พูดอย่างนี้

โยมจะบอกว่า โอ้! ทำลายหลักพระพุทธศาสนาแล้วไม่ได้ทำลาย นี่แหละตัวจริง ทำให้หลักพระพุทธศาสนาเจริญขึ้นมาได้จริง ๆ

เมื่อมาดูสภาพจิตใจของเราแล้ว มันจริงกันไปทั้งหมดเลย

จิตใจมันคิดไม่ดี เราบังคับได้ เพราะเรารู้สึกใจเราแล้วนี่เมื่อการเคลื่อนไหวทางรูปกายนี้ไปทางไม่ถูกต้อง เราบังคับได้ เพราะเราเห็นกายเราเห็นจิตใจเราเองนี่ตัวศีล

บัดนี้ มัวไปรักษาศีล ไม่ได้ดูใจเรา ยกมือไหว้ขึ้นปาณา ไม่ลักของเขา อะทินนา ไม่..ตะกี้ พูดผิดไปหลง ปาณา ไม่ให้ฆ่าสัตว์ อะทินนา ไม่ให้ลักของเขา กาเมไม่ประพฤติผิดในกาม มุสา ไม่โกหก แต่พระสงฆ์ก็โกหกได้นะ

อาตมาเคยเห็นนะโกหก ทำไมจึงว่าโกหก โอ้... โกรธโยม หน้าดำหน้าแดง เพื่อทำความเข้าใจกัน ศีล ๒๒๗ ก็ตาม ศีล ๓๐๐ ก็ตาม ศีล ๑๐ ศีล ๘ ศีล ๕ ก็ตามรวมมาที่จิตใจทั้งนั้น ตัวพระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม ๓ ปิฎก ก็รวมมาถึงที่ใจทั้งนั้น

ทางสายเอก

การศึกษาที่ใจนี่แหละมันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และทุกคนทำได้ จะทำให้ชื่อเสียงหรือชื่อเสีย ชื่อเสียงกับชื่อเสีย ถามแล้วเมื่อกี้ เนี้ยะ ทำให้ชื่อเสียง ดังขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง

แต่ชื่อเสีย คือ ที่ใจมันเสียไป มันเน่าเหม็น เปียกแฉะอยู่ข้างใน เราไปมุ่งหวังแต่เงินเดือน มุ่งหวังแต่ให้คนยกย่องไป อันนั้นมันเสีย เสียเกียรติในทางพุทธศาสนา เราไม่ได้ วิวัฒน์พัฒนาถึงจิตใจ

เรามัวไปพัฒนาตั้งแต่ภายนอก ต้องการหางานให้คนทำ ต้องการให้คนทุกคนอยู่ดี กินดี แต่อยู่ดี กินดี ใจมันไม่ดี เรามุ่งหวังไปทางนั้นมากทุกวันนี้

บัดนี้ อันนั้นอาตมาก็ไม่ห้าม มันดีแล้ว แต่ว่าอยากให้มาเอาทางนี้ก่อน

เรื่องจิตใจนี่แล้ว เอาเรื่องจิตใจนี้แก้ปัญหาตัวนี้แล้ว อันนั้นมันเป็นผลพลอยได้

อย่างที่เราทำจังหวะนี้ก็เหมือนกันมันเป็นผลพลอยได้ความสงบมา พลิกมือขึ้นรู้สึกตัว เอาไว้เท่านี้รู้สึกนะ คว่ำมือลง รู้สึก ความไม่รู้อยู่ที่ไหน เห็นมั้ย ไม่เห็นเลย ความไม่รู้ไม่เห็นเลย แต่ความรู้สึกนี่มีไหมมี เอ้า โยมกำ

กำปั้น เนี่ยะ กำมาสิ รู้สึกตัวมั้ย เอ้า! พริบตา รู้สึกความไม่รู้อยู่ที่ไหนหาไม่มีเลย

เราก็ศึกษามาใกล้ ๆ จะว่าทำได้ ความรู้สึกนี้ ความไม่รู้ทำไม่ได้

เมื่อมีความรู้สึกมาก ๆ ความไม่รู้มันจะค่อยไหลหนีไป ไหลหนีไป เหมือนกับเม็ดฝน เม็ดฝนมันตกอยู่ตามภูตามเขาไกล ๆ ตกลง ปั๊ป เดี๋ยวมันจะแทรกซึมลงไปสู่ทะเลหมดเลย

ดังนั้น การกระทำทุกอย่างมันจะลงมาถึงที่ใจทั้งนั้น ลงมาหาจิตใจทั้งนั้น แต่เรามาทำตัวนี้ มันจะกระจายไปได้ทั้งหมด เลย เหมือนกับทางสายเอก

ทางสายเอกก็เหมือนถนนใหญ่ ๆ มีเส้นโน้นมารวมเส้นนี้มารวม อันนี้ก็เหมือนกัน เมื่อเรามาจับความเคลื่อนไหวนี้แล้วนี่ มันจะมารวมตัวความเคลื่อนไหวนี้ทั้งหมดเลย แต่ใจมันมองไม่เห็นนะ จึงว่ามาศึกษาความเคลื่อนไหวตัวนี้แหละ พลิกมือรู้สึกตัว คว่ำมือรู้สึกตัว เดี๋ยวมันก็จะพริบตาก็รู้สึกเข้ามา หายใจก็รู้เข้ามา ใจมันคิดก็รู้มาขึ้นมาทันทีเลย

เดี๋ยวนี้เราไม่รู้ รู้แต่รู้คิด มันไม่เห็นความคิด

ดังนั้น จึงว่า ให้มาศึกษากับความรู้สึก อันนี้มัน

ทำได้ทุกคนทำได้ เพราะมันรู้สึกตัว พอดีมันคิด ก็จะเห็น จะรู้ทันที เมื่อถูกเห็น ถูกรู้ แล้วความคิดมันจะหยุดไป หรือมันไม่หยุด ก็อย่าไปยุ่งกับมัน

❖ อริยสัจ ๔

ตำราอันนี้ ถามเพื่อนหลายคน ถามผู้ที่เรียนมาแล้วเป็นมหาเปรียญ เขาว่าอริยสัจ๔ กับสติปัฏฐาน๔ คืออะไรถาม คนละอันเขาว่า สติปัฏฐาน๔ กับอริยสัจ๔ อ้อ...เราไม่รู้ตำรา เดี๋ยวนี้คนมันไปติดตำรา เลยไม่ได้เอาของจริงไปพูดกัน

สติปัฏฐาน๔ เขาเรียกว่า กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา ธัมมานุปัสสนา เขาว่าอย่างนั้นเรื่องสติปัฏฐาน๔

อริยสัจ๔ บัดนี้ อริยสัจ๔ เขาว่า ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์กำหนดรู้ เขาว่าอย่างนั้น สมุทัย ต้องละ มรรคต้องเจริญ นิโรธทำให้แจ้ง เขาพูดอย่างนั้นเขาเรียนมา

บัดนี้ ทุกข์กำหนดรู้ แต่บางคนนอนไม่หลับรู้จึงเข้าไปเป็นอุปาทาน นักศึกษาเรียนมาได้ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกมาหลายคน เคยมาหาหลวงพ่อ

มาถาม ทุกข์นอนไม่หลับเลย กำหนดรู้ทำไมอย่างนั้น ก็..ทุกข์ก็ต้องว่ากำหนดรู้ สมุทัยต้องละ เนี้ยะ...ไม่รู้สมุทัย ตัวสมุทัยคือตัวคิดนั่นเอง

อาตมามาอยู่ที่จังหวัดชัยภูมิ เนี้ยะ มาบอกให้ว่า ดูซิ ดูใจนะ เบิ่ง(ดู)ใจนะ เอาสติมาดู คนจังหวัดชัยภูมิไม่รู้ แม้คนไทยแท้ ๆ พูดภาษากันรู้ แต่ไม่รู้เลย เขาว่า แนม(มอง) แนม (มอง)ว่าซั่น(ว่าอย่างนั้น) เครื่องบินไปขึ้นเขาว่า อ้อ พวกนี้มันว่าแนม(มอง) เราว่าดูกัน คนละคำกันซิ แต่อันเดียวกัน

เราก็เลยว่าเอาใจดูแนม(มอง) แนม(มอง)ใจเราคิดสิ เขาก็เลยรู้ขึ้นมา รู้ขึ้นมา อาตมามาสอนกรรมฐานอยู่ที่นั่นนานเพิ่งรู้ ดังนั้นจึงว่าภาษาคำพูดนั้น *อย่าไปติดมันมากเกินไป เอาความจริงมาพูดกัน*

ทุกข์ คือ การเคลื่อนไหวนี่มันเป็นทุกข์ เราไม่เห็นด้วยปัญญา อาตมาเข้าใจอย่างนี้ พริบตา หายใจเป็นทุกข์ มันเป็นก้อนทุกข์

สมุทัย ต้องละคือตัวคิด มันคิด เนี้ยะ...ออกนอกตัวเราไป เราไม่เห็น ไม่ดู ไม่คิด ไม่คำนึง มันคิดไป ผลของมันออกมาก็คือทุกข์นั่นเอง เนี่ยะ จึงควรละมัน ให้รู้มันจริง ๆ

เรื่องนี้ถ้าไม่รู้แล้ว มันจะสร้างขึ้นมา เป็นภาพพจน์เอาความทุกข์มาให้เราจริง ๆ

มรรคต้องเจริญ เนี่ยะ มรรคก็คือมาดูจิตดูใจทำความรู้สึกตัวนี่เอง มรรคต้องเจริญทำอันนี้ให้มากเนี่ยะ เป็นการ ภาวนาแล้ว บัดนี้เป็น ภาวนามัยปัญญาแล้ว ปัญญาจะมีมาที่ตรงนี้

นิโรธทำให้แจ้ง บัดนี้ ทำให้แจ้งคือ นิโรธพ้นไปแจ้งอะไร แจ้งตัวเอง แจ้งจิต แจ้งใจตัวเองนี่เอง ไม่ใช่ว่าแจ้งตัวหนังสือ (หรือ) แจ้งตัวตำรา พระไตรปิฎกหน้าที่เท่านั้น ตัวหนังสืออย่างนั้น ไม่ได้แจ้งอันนั้น

คำว่า นิโรธทำให้แจ้ง คือ แจ้งในตัวเองนี่เอง แจ้งจิตแจ้งใจตัวเอง มันนึก มันคิด มันดี มันชั่ว มันต้องแจ้งที่ตรงนี้ จึงว่าต่างเก่าล่วงภาวะเดิม ได้จริง ๆ

◈ มุ่งหวังแต่อยากไปพัฒนาที่นั้นที่นี่ ไม่เคยพัฒนาตัวเอง

คนเคยกราบผี ตัวเองนี้เคยกราบผี กลัวผี บัดนี้ไม่ต้องกลัวผีไม่ต้องกราบผีแล้วบัดนี้ มีแต่จะบังคับผีเท่านั้น ไม่ให้ผี เข้ามาใกล้เลย กราบเทวดา ไหว้เทวดาให้เทวดามาอยู่ที่เรา แต่ไม่รู้ว่าเทวดาอยู่ที่เราแล้วเพราะยังไม่เห็น แล้วมันจะได้ทำไม(ยังไง) เหมือนกับไก่ นั่นแหละ

เพชรราคาดี ไม่รู้เขี่ยทิ้งไป

คนจึงชอบลืมตัวมุ่งหวังแต่อยากไปพัฒนาที่นั้นที่นี่ไม่เคยพัฒนาตัวเอง ดังนั้นพวกเรามาที่นี้ ต้องพัฒนาตัวเองพอสมควร แล้วไปพัฒนาคนอื่นก็ได้ เพราะตัวเองพอใช้แล้ว แต่ทุกคนเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ดีแล้วว่า สัตว์ทั้งหลายเราผู้เป็นตถาคต ไปถึงแห่งนั้นแล้วจึงนำมาสอนพวกเธอทั้งหลาย ให้พวกเธอทั้งหลาย จงประพฤติปฏิบัติตามอย่างเราตถาคตนี้ ท่านว่าอย่างนั้น เมื่อประพฤติ ปฏิบัติตามอย่างเราตถาคตนี้ ก็จะรู้ จะเห็น จะเป็น จะมีอย่างเราตถาคตนี้

แต่เราไม่ทำตาม บัดนี้เราก็ไปรักษาศีล ไปทำความสงบ เนี้ยะ แต่ไม่รู้จักว่าศีลคืออะไร ไม่รู้เลย มันเป็นอย่างนั้นแหละ

จึงว่าอยากเตือนกัน ศีลสองร้อยสามร้อยก็ตาม มันมารวม ที่ใจนี้เอง

ใจนี้สำคัญ เมื่อเรารู้เท่าทันเหตุการณ์ของจิตใจแล้ว ศีลสองร้อยเป็นผลพลอยได้ ศีลสามร้อยเป็นผลพลอยได้ ทำความรู้สึก เนี้ยะ มันเป็นผลพลอยได้ กับความเห็นแจ้งเรื่องวิปัสสนา ต่างเก่าล่วงภาวะเดิมนั้นเอง มันเป็นผล

อันนั้น พลอยได้มาจากเพราะทำอันนี้ จึงว่าเหตุมันอันนี้ ผลมัน(จึง) ได้มา เหตุมันอยู่ที่ตรงนี้ เราไม่รู้จักเหตุมันเลย เราไปเอาแต่ผลมัน

อาตมาชอบว่า การเจริญอย่างนี้ อาตมารับรองจริง ๆนะ เพราะตัวเองทำมาแล้ว คนอื่นก็ต้องเหมือนกันสิ

พระพุทธเจ้าท่านก็สอน สัตว์ทั้งหลาย เราผู้เป็นตถาคต ไปถึงแล้วแห่งนั้น ไปถึงที่ไหน ท่านขึ้นเครื่องบินไปไหม ท่านนั่งรถยนต์หรือ หรือท่านนั่งรถเก๋งไป เราไม่เคยเห็น เนี้ยะ! คนอินเดียนะ ใช่ไหม (ผู้ฟัง : ครับ) เราไม่ไปเห็นนะ ท่านจะไปที่ไหน พอก้าว ท่านก็นั่งอยู่ที่นั้น

ความสงบ คือหยุดนั่นเอง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เพราะการทำทางจิตทางใจ ทุกคนเคยได้ยินอย่างนี้ แล้วก็พูดอย่างนี้ ติดสุข ติดปากกันมา เป็นอย่างนั้น

แต่การกระทำไปนั่งให้มันสงบ ความสงบแบบนั้นสงบแบบนั่งแบบไม่รู้ อย่างนั้นสงบแบบไม่อยากรู้ อาตมาก็เลยว่า สงบแบบไม่อยากรู้ความสงบ สงบแบบอยากไม่รู้แบบไม่อยากรู้

อันนั้นสงบแต่สงบแบบอยากไม่รู้ หรือไม่อยากรู้ความสงบ นั้นเอง

ความสงบที่พระพุทธเจ้าท่านสงบ(คือ) หยุดการศึกษา หยุดการหาครู หยุดหาวิธีการ หยุดทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกว่าสงบ คนถ้าหยุดแล้วเรียกว่า สงบใช่ไหม ถ้าไม่หยุดจะสงบไหม (ผู้ฟัง : ไม่สงบ)

เออ...อันนี้แหละ *ความสงบ คือหยุดนั้นเอง ไม่ใช่จะไปนั่งว่าสงบอย่างนี้ อันนั่งสงบนั้นดีแล้ว ถ้าไปนั่งสงบหมดทุกคน เอ้า เมืองไทยใครจะทำมาหากิน ใครจะหาเงินหาทอง ใครจะเป็นตำรวจ ทหาร ใครจะรักษาประเทศชาติบ้านเมืองเราได้*

อันนี้แหละที่อาตมาคิด เอ๊...ทำไมสอนกันไปอย่างนั้น แต่ความจริงไม่เอามาสอนกันเลย สอนกันแต่เรื่องตำรา มัวไปทำความสงบกับตำรา มัวไปรักษาศีลกับตำราเลยไม่ได้มาดูใจตัวเอง เนี้ยะ! มันก็สงบจริง อันนั้นก็สงบแต่ว่าใจมันไม่สงบ นั่งอยู่ที่นี้จิตใจมันคิดไปร้อยอันพันเรื่องบางทีก็เห็นผี เห็นเทวดา เห็นอะไรไปจิปาถะ เพราะจิตใจของเรามันหลอกเรานี้

คนโบราณท่านสอนเอาไว้ จิตใจนี้กลอกกลับได้ไวมันเร็วที่สุด ดุจมีลานไขในตน เราท่านควรบังคับกลให้

จิตหมุน มาแต่ในทางข้างดี เพราะเมื่อปล่อยให้หมุนไป ในทางข้างกี (กิเลส) ธรรมที่มี จะหนี จะหน่ายหายสูญ อธรรมเข้าครอบงำ ความระยำ สัมบูรณ์ ก็ปลิ้นปลอกหลอกตน

จะไปเห็นผีที่ไหน เราไม่เห็นผีที่ตัวเรา จะไปเห็นดวงแก้วที่ไหน เราไม่ได้เห็นดวงแก้วที่เรามันก็เอามาหลอกเราเท่านั้นเอง

นิมิต มันเห็นจริง แต่ของที่เห็นนั้นไม่ได้เป็นของจริง

เนื่องจากไม่เห็นจิตใจนี้เอง ดังนั้นคำว่านิมิตก็คำเดียวกัน *นิมิตแปลว่า เครื่องหมายเราก็ไปเห็นอันนั้นว่าเป็นนิมิตใกล้จะเห็นธรรมแล้ว มันเห็นจริง แต่ของที่เห็นนั้นไม่ได้เป็นของจริง เป็นของหลอกลวง*

ดังนั้นคำว่านิมิตให้เราเข้าใจว่า นิมิต แปลว่า เครื่องหมาย เครื่องหมายให้เห็น ให้รู้ ให้เข้าใจจริง ๆ

การเจริญแบบนี้มันจะพ้นไปจากความทุกข์ได้จริงๆ อาตมาไปอยู่ที่ไหน ก็ต้องชอบพูดเรื่องนี้ เพราะเรื่องนี้มันเป็นหัวใจของคนก็ว่าได้เป็นหัวใจของพุทธศาสนาก็ว่าได้ หรือเป็นแกนกลางของคนก็ว่าได้ หรือเป็นแกนกลางของพุทธศาสนาก็ว่าได้ จะว่าอย่างไรก็ได้

ตัวศาสนาจริง ๆ คือตัวทุกคนนั่นแหละเป็นตัวศาสนา

ตัวพุทธศาสนา คือตัวสติ ตัวปัญญาของทุกคนนั้นแหละ เมื่อมาเจริญทำถูกส่วน ถูกจังหวะมันแล้ว ความเป็นเองมันมีเอง จึงไหลไปสู่สภาพของมันเอง

◈ รู้สึกตัว มันจะรวมกันเข้าไปเหมือนกับสายแม่น้ำ

เหมือนกับเม็ดฝน ที่มันตกอยู่ภูเขา บ้านหลวงพ่อมันเป็นภูเขา ฝนตกมันจะไหลลงมารวม(เป็น)คลองน้อย ๆ เข้ามา คลองน้อย ๆ จะเป็นคลองใหญ่ขึ้นไป มันจะไหลลงไปแต่(ที่) น้ำโขง น้ำโขง มันจะไหลลงไปทะเล

อันนี้ก็เหมือนกัน เรารู้สึกตัวอันนี้ก็เหมือนกัน รู้สึกตัว เนี้ยะ รู้น้อย ๆ รู้คว่ำ รู้หงาย รู้พริบตา รู้เอียงซ้ายเอียงขวา รู้กลืนน้ำลาย รู้หายใจเข้า หายใจออก เดี๋ยวก็รู้ความคิดขึ้นมาทันที มันจะรวมกันเข้าไปเหมือนกับสายแม่น้ำ อย่างที่ว่า เนี้ยะ เหมือนกับทางเอก เพราะทางมันจะไปรวมที่ตรงนั้นจริง ๆ ทุกคนต้องมาที่นี้ ไปทางอื่น แล้วแปลว่าทางตัน แปลว่าทางตัน

ทางนี้เป็นทางโปร่งไปจริง ๆ ใครเดินได้แล้วสบายไม่ยกเว้น ไม่เป็นของใคร เรียกว่าสากล พุทธศาสนาจึง

สอน คนได้ทุกยุคทุกสมัย ไม่มีคำว่าพระพุทธเจ้าจะสอนไม่ได้ ไปไม่ทัน ไม่มี

แต่คนไปเข้าใจว่า คนใดเข้าวัดฟังธรรม ถือศีล กินเจครึคระ หลวงพ่อไม่รู้ เขาว่าครึคระ ก็ไม่รู้ ครึนี้หมายถึงอะไร (ผู้ฟัง : หมายถึง เก่าแก่ คร่ำครึ โบราณ ไม่ใช่สังคมสมัยใหม่)

เออ...อันนี้แหละมันทันสมัยจริง ๆ อาตมาเข้าใจ (ว่า) ทันสมัยจริงๆนะ คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ครึไม่คิ ไม่อะไรละ (ผู้ฟัง : ทันสมัย แต่คนไม่เข้าใจอย่างนั้น) ก็มันไม่เข้าใจจะให้มันเข้าใจได้อย่างไรเพราะมันลืมมานานปีแล้ว

จะว่าถนนหนทาง เครื่องบิน รถยนต์ มันเจริญมันเข้าตา เข้าหู มันก็พัฒนาแต่เรื่องนั้น จิตใจก็เลยไม่ได้มาพัฒนามันก็เลยตกต่ำไปเหมือนกับขยะ หรืออะไรนะมันสกปรกหนักเข้า ๆ ก็ไม่มีคนใดมาฟื้นฟูเรื่องจิตใจอย่างมากที่สุดก็ไปนั่ง ความสงบ เท่านั้นเอง เนี้ยะ มันเป็นอย่างนั้นเอง

ทุกคนหนีความตายไปไม่ได้

ดังนั้นพวกเรามาที่นี้ อยากให้ฝึกกัน เดินไปไหน มาไหน ดู เบิ่ง (ดู) จิตใจมันคิด หลวงพ่อว่าดูนะ ทางนี้นะว่าอย่างไร ว่าดูเหมือนกันนะ มันคิดอย่าไปถือสามัน เพราะมันบังคับ มันไม่ได้

เอามาความรู้สึก ปุ๊ป รู้สึก ความคิดมันก็หยุดเข้ามาทำแค่นี้เอง มันจะไปถึงที่สุดของทุกข์ได้จริง ๆ รับรอง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

ที่สุดของทุกข์หมายถึงอะไร เราเคยได้ยินพระพุทธเจ้า ต้องเข้าญาณตาย เข้าญาณนิพพาน นิพพานไม่ได้ไปเข้าญาณ อย่างนั้น

นิพพานหมายถึงตัวสติ ตัวสมาธิ ตัวปัญญา ตัวนี้มันรวมเข้ามา ตัวนี้มันเข้าไปถึงจุดนั้น ตัวที่รู้อันนี้มันเข้าไปถึงจุดนั้น แปลว่าเข้าญาณ ญาณไม่ใช่เหาะอย่างที่พูดต้องไป ทำญาณอย่างนั้น อย่างนี้ อันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

อันที่พูดต้องเป็นอย่างนี้ทุกคน เนี้ยะ หนีความตายไปไม่ได้ เนี้ยะ ที่อาตมาเคยพูดบ่อยแล้วว่าต้องศึกษาเตรียมเนื้อ เตรียมตัวเอาไว้ ทุกคนต้องไป นี้จริง ๆ แต่เรารู้เสียวันนี้จะดีกว่า เข้าใจอย่างนี้นะ

อาตมาเดินไปตอนเช้าอันนี้ แต่รู้ความคิดตอนแลง (ตอนเย็น) ตอนมารู้ตอนเช้า โอ้...ไม่เคยมีเลยในชีวิตนี้

ทุกวันนี้ มันสนุกมันสบาย มันพอใจ จึงว่า เรามีชีวิตอยู่ได้ เพราะความเข้าใจเรื่องนี้ เราอยู่ได้ ก็เพราะเราเข้าใจเรื่องนี้ เรากินได้ ก็เพราะเราเข้าใจเรื่องนี้

จึงว่าอยู่ด้วยธรรม กินด้วยธรรม ไปมาที่ไหนก็ไปด้วยธรรม ท่านว่าธรรมะจึงเป็นการกระทำ อันนี้เป็นธรรมอันหนึ่งนะ แต่ทางใจมันนึกคิด ตัวมันจะเข้าไปเอง มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันเป็นอย่างนั้น

ทีแรกมันจะรู้เรื่องรูปก่อน เมื่อรู้จบภาวะเรื่องรูปแล้ว มันจะไปรู้สภาพ หรือภาวะ หมายถึงวัตถุ ทุกสิ่งทุกอย่างเขา เรียกว่า วัตถุ คือ โทสะ โมหะ โลภะ นี่เองสิ่งนั้นจะลดน้อย เบาไป ๆ ความยึดมั่น ถือมั่น เบาไป ๆ จะไปรู้จักศีล ศีลก็จะเบาไป ๆ

มันจะเข้าสู่สภาพเดิมของมันจริง ๆ เมื่อร่างกายนี้เข้าสู่สภาพเดิมของมันแล้วใจมันเข้าสู่สภาพเดิมของมันตัวนั้นแหละ ตัวคนทุกคน จะหมดลมหายใจ เรียกว่าดับชีวิตลงไป เรียกว่า อุปาทิเสสนิพพาน หรือ อย่างไรไม่รู้ (ผู้ฟัง : ปรินิพพาน) ปรินิพพานซิ นิพพานไม่ใช่ตายแล้ว

เราควรศึกษาเอามาเป็นเครื่องไม้เครื่องมือเราไว้เดี๋ยวนี้ดี อันนี้แหละ คนไปเข้าใจตำราว่า พระอะไรเข้าญาณไปกับพระพุทธเจ้าตายที่ไหน (ผู้ฟัง : พระอนุ-รุทธะ) แน่ะ เข้าใจอย่าง นั้น มันจะไปเข้าร่วมกันได้ทำไม (ยังไง)

มันก็ดู โอ้...สภาพมันเป็นอย่างนี้ๆ คนนั้นจะหมดลมหายใจก็เป็นอย่างนี้ เราก็ต้องทำของเราสิ คนนั้นก็ต้องทำของคนนั้นสิ เพราะมันมีทุกคน เนี้ยะมันยกเว้นไม่ได้ เนี้ยะ เรื่องนี้ อาตมารับรอง ทำไมจึงรับรอง อือ...ก็มันเป็นทุกคน

ผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้ ผู้ชายก็ต้องเป็นอย่างนี้

มีเงินซื้อได้ไหม ไม่ได้ มีจักแสนล้านก็ซื้อไม่ได้เรื่องนี้ มีความรู้จบด๊อกเตอร์จักพันพันด๊อกเตอร์ ได้ไหม ไม่ได้ ไม่ทำไม่ได้ การพูดหมื่นคำแสนคำ สู้การกระทำไม่ได้ คนจน ทำได้ไหม ไม่ได้ คนไม่จนก็ทำไม่ได้ ถ้าไม่ทำเอาเอง

▣ หลักพระพุทธศาสนา สอนคนให้คนแก้ปัญหาตัวเอง

คนจนก็เป็น บัดนี้ คนรวยก็เป็น เรียนหนังสือก็เป็นไม่เรียนหนังสือก็เป็น แต่ให้รู้วิธี เมื่อไม่รู้วิธีการแล้ว การ

กระทำนั้นจะพลาดไปจริง ๆ ให้เข้าใจว่าการกระทำจะพลาดจริง ๆนะ

หลักพุทธศาสนาสอนคนให้คนแก้ปัญหาตัวเอง สังคมเป็นผลพลอยได้

สังคมเป็นผลพลอยได้ เข้าใจอย่างนี้ เพราะทุกคนต้องการความเย็นอยู่แล้ว เนี้ยะ อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรารู้สึกตัวอันนี้ มันจะรู้ไปเป็นผลพลอยได้ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันจะเป็น ผลพลอยหมดไป เราจะเป็นผลพลอยได้ความเย็นมา มันจะได้มาทีละนิด ทีละนิด ทีละนิด เท่านั้นเอง

ดังนั้นอานิสงส์ *การเจริญสตินั้นตำราพูดแต่อานิสงส์การทำความรู้สึกตัวนี้ ภาษาบ้านเราพูด เรียกว่าคนไทยพูด สติความระลึกได้ อันนั้นก็ตำราพูด สติความรู้สึกตัวนี้ ภาษาบ้านเราพูด* อันระลึกได้ เอาของไปวางไว้ตั้งแต่เมื่อวานนี้ เอาไปไว้ที่ไหนหนอ มาคิดเอา อันนั้นไม่ได้เป็นสติอันนี้และก็ไม่ใช่เป็นความรู้อันนี้ เอาปัจจุบันเท่านั้นเอง อันเอาของไปวางไว้ มันลืมไปคิดถึงอันนั้น โอ้... อันนั้นเด็กน้อยเขาก็คิดได้ ผู้ใหญ่ ก็คิดได้ เราไปติดตำราเกินไป

พระพุทธเจ้าท่านจึงว่า อดีต อนาคตนั้น อย่าไปพึ่ง

กำหนดมัน เอาปัจจุบัน คำว่า*ปัจจุบันก็ หมายถึง มันรู้ทันทีนี้เอง* มันพริบตารู้ โอ้...มันพริบไปตั้งเมื่อใด อย่าไปกำหนดมัน มันคว่ำมือลงมันคว่ำลงเมื่อใด อย่าไปกำหนดมัน

เอาเพียงรู้สึกตัวก็พอแล้ว เนี้ยะ จิตใจมันนึกคิดขึ้นมารู้เท่าทัน เอ๊ะ มันคิดเรื่องอะไร เมื่อกี้เราไม่ต้องไปสร้างขึ้นมาอีกแล้ว

อย่าไปติดตำรามากเกินไป และอย่าไปทิ้งตำรา

อันนั้นมันพลิกมือ คว่ำมือลงไปได้.. มันสร้างขึ้นมาแล้ว อยากให้มันรู้อย่างนั้น อยากให้มันรู้ มันสร้างขึ้นมาเพิ่มขึ้นมาแล้ว มันคิดเรื่องอะไรเมื่อกี้ เนี้ยะ เราไปสร้างขึ้นมาแล้ว มันเพิ่ม มันจึงไม่รู้ จึงว่าความรู้มีอยู่ ๒ อย่าง

ท่านจึงว่า อวิชชาคือ ความไม่รู้ มันรู้ แต่มันตัดปัญหาไม่ได้ ท่านเรียกว่าอวิชชา แปลว่าไม่รู้ อะแปลว่าไม่ วิชาแปลว่ารู้ เด้ บัดเนี้ยะ มันรู้ไป รู้ไป มันก็เลยไม่รู้ของจริงได้เท่านั้นเอง ดังนั้นของจริงจึงเรียกว่า อริยสัจ

อริ แปลว่าข้าศึก ยะ แปลว่าพ้นไป สัจจะแปลว่าของจริง ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่แปรผัน ท่านว่าสัจจะจึงมีของจริง จริง ๆ อันเนี้ยะ อาตมาเข้าใจว่าทุกคนมีแล้ว

เดี๋ยวนี้ มีแล้ว แต่สิ่งนั้นยังไม่ปรากฏเท่านั้นเอง เพราะเราไปเพาะไม่ถูกจุด ไปเพาะแต่ไกลน้ำ มันก็เลยไม่ชุ่ม ไม่เย็น มันก็นาน(จึง)งอกขึ้นมา

ถ้าไปเพาะใกล้น้ำ มันจะงอกขึ้นมาทันที ไม่ว่าใคร (เหมือน) เม็ดข้าวทุกเม็ด อาตมาเคยเปรียบเอาไว้ เอาไปงอกที่ชุ่มที่เย็น งอกทุกเม็ด ข้าวเจ้าก็งอก ข้าวเหนียวก็งอก ถ้าข้าวไม่อ้วน ไม่เต็มไม่งอก ไปเพาะไม่งอก ถ้าไม่มีในอีกก็ไม่งอกเสียเลย

ถ้ามันไม่อ้วนไม่เต็ม พอปานใด ปานหนึ่ง นี้เอาไปงอกก็ได้ ถ้าไม่มีในแล้วจริงๆไม่งอก มันเป็นอย่างนั้น ที่นำมาเล่าให้ฟังนี้ ตั้งใจจริง ๆ ที่นำมาเล่าให้ฟังนี้ ไม่ปิดบังเลย ไม่ใช่จะเป็นของที่จะปิดบังได้ เนี้ยะ ไม่ต้องโกหก ไม่ต้องหลอกลวงอันใดทั้งหมด

อย่าไปติดตำรามากเกินไป และอย่าไปทิ้งตำรา อันถ้าไปติดตำรา ฝังอยู่กับตำราแล้ว เราจะไม่ได้ดูตัวเรา (สำหรับ) ตำราเอาไว้ ปล่อยไว้ที่นั้นแล้ว

❖ การทำบุญ การรักษาศีล การทำความสงบ

เรื่องการให้ทาน การรักษาศีล การทำความสงบก็ต้องมารวมจุดนี้นี่เอง บ้านอาตมาเรียกว่าข้าวผี เข้าใจ

ข้าวผีไหมเคยได้ยินไหม ทางนี้ (ผู้ฟัง : เคยได้ยินแต่ผีเข้าครับ) ผีเข้า ผีเข้าคนนะ บ้านหลวงพ่อเรียกว่า ข้าวผี ข้าวผี ข้าวไม่มีใน กินไม่มีรสเลย

จะเล่าเรื่องข้าวผีให้ฟังนะ ข้าวผี บ้านอาตมาทำนานะ ทางนี้เอาควายไปเหยียบกัน บ้านหลวงพ่อเรียกเอาค้อนไปตีเอาอย่างนี้ ฟาดทุบ มันหล่นลงมา ข้าวไม่มีในก็หล่นเหมือนกัน บัดนี้คนเจ้าของข้าว คนทำนะ เอาวีหรือใบพัดปัดออก ๆ ข้าวไม่มีในมันออกไปอยู่นอกลานออกอยู่นอกไปเลย

บัดนี้เวลาจะเอาข้าว เข้าไปในบ้าน ต้องเอาข้าวเอาไม้มาผ่าโพ้ง(โพรง)ฝ่าตรงกลางเป็นรู(ทะลุ) ไม้ไผ่ผ่าเป็นรู ตรงกลาง เข้าใจไหม (ผู้ฟัง : เข้าใจครับ) บัดนี้เฮ็ด(ทำ) เป็นลูกกลิ้ง ใส่ข้างล่างมัน เนี้ยะ แล้วเอาข้าวไม่มีในข้าวลีบ บ้านหลวงพ่อเรียกว่า ข้าวลีบ เอาแกลบไปให้ผีให้ผี เอาอันนั้น แล้วคนเอาข้าวมีใน ผีเอาข้าวไม่มีในเขาเรียกว่าข้าวผี ข้าวไม่มีใน

ดังนั้นเราทำบุญก็เช่นเดียวกัน เรากินแต่ข้าวผีข้าวมีในจริง ๆ เราไม่ได้กินเลย การแสดงธรรมให้เราฟังจริงๆ ก็ผลมันน้อย เรียกว่า ความจริงไม่ค่อยแสดงเอาแต่อาหารไม่มีรส ถ้าพูดถึงข้าวผีเรียกว่า เอาแต่ก้าง

แต่กระดูกมาให้คนกิน แต่ความจริงคนกินเนื้อมัน อาตมาพูดว่า แมวกับสุนัข กินก้าง กินกระดูกมัน คนกินหมดแล้วเนื้อมัน

อันนี้ก็เช่นเดียวกัน การทำบุญก็ตาม การรักษาศีลก็ตาม การทำความสงบก็ตาม เราไม่ต้องการกินเนื้อมัน เราต้องการกินกระดูก กินก้างมัน เนี้ยะ เป็นอย่างนั้น การทำบุญ การรักษาศีลก็เช่นเดียวกัน เราไม่ต้องการข้าวมีใน เราต้องการข้าวผี ข้าวไม่มีใน

ดังนั้นมาที่นี้ต้องการให้คนทุกคนมีสิทธิ กินเนื้อมันจริง ๆ และทุกคนมีสิทธิ เอาข้าวมีในจริง ๆ

ถ้าหากว่าเราทำถูกต้องแล้ว การกระทำ คิดก็ดี การพูดก็ดี ทุกอย่างดีทั้งนั้นเพราะเป็นเครื่องหมาย ไม่ใช่หมายอย่างที่ตัวอาตมานี้นะ ไม่ใช่หมายเอาผ้าจีวรมานี้ เครื่องหมายภายในจิตใจ มันเล็งเห็นอยู่อย่างนี้ว่า นิมิตแปลว่าเครื่องหมาย มันจะเล็งพูดเรื่องนั้น เข้าไปอันนั้น พูดอันนั้นเข้าไปอันนั้น เท่านั้นเอง

ที่สุดของทุกข์ มันจะเข้าสู่สภาพของมัน

ดังนั้นที่สุดของทุกข์ ที่พูดไปแล้วเมื่อกี้นี้ว่า ทุกคนมันจะรู้จักสภาพ รู้สึกเป็นสภาพ เนี้ยะ มันจะเข้าสู่สภาพ

ของมัน ตอนมันจะเข้าสู่สภาพของมัน เหมือนกับไฟฟ้า เรากด ปั๊ป แสงมันสว่าง เราจะไปจับหลอดมันไม่สว่างเลย เราต้องกดสวิทซ์ อันนี้ กดสวิทซ์ปั๊บ มันไปสว่างที่หลอดเลย อันนี้ก็เหมือนกัน

เดี๋ยวนี้เราเหมือนกับคนที่ไม่เคยใช้ไฟฟ้า เอ้า ไปปิดไฟฟ้า ไปเปิดไฟฟ้า คนที่ไม่เคยรู้ก็ไปหมุนหลอดมันเลย หมุนจนตายแหละ ไม่มีแสงเลย เพราะมันไม่เป็นสมมุติฐานของมัน คนที่ฉลาด เขาจะเข้าไปจับสวิทซ์ ปั๊ป กดเข้าไปทันที

ความตายก็เช่นเดียวกัน ไม่ต้องไปเตือนนะว่า ตั้งสติดี ๆ นะ ตั้งสติดี ๆ นะ ไม่ต้องเตือนเลย เรื่องนี้ เพราะมันรู้จักวิธีจับสวิทซ์ไฟฟ้าอยู่แล้ว เนี้ยะ

มันเป็นอย่างนั้น เดี๋ยวนี้เราไม่รู้จัก ไม่รู้จักก็ไปเตือนแล้ว คนที่ไปเตือนก็ยังไม่รู้อีกแล้ว มันจะไปมีสติกันได้อย่างไร

มันคิดแล้วปล่อยไป ทุกข์สุขอย่าไปยุ่งกับมัน

คราวหนึ่งอาตมามาจากที่โรงพยาบาลจังหวัดชัยภูมินี้ มาอบรมกรรมฐานอย่างนี้แหละ คราวนั้นอาตมาเป็นลม เป็นลมเขาเอามาโรงพยาบาล ก็มีคน ๆ หนึ่ง

เจ็บ ดูมันถูกอะไรเจ็บมา แล้วพยาบาลเขาบอกว่า อย่าร้องลุง อย่าร้อง ยิ่งร้องขึ้นมา พยาบาลเขาไปจับ โอ้... อย่าร้องอย่าดิ้น โอ้ ยิ่งร้องขึ้นมา พยาบาลเขาเหนื่อย เขาไม่เอา ไม่เอาใจรักษาดิ้นไป ดิ้นมา ตกปุ๊ป ตกเตียง เจ็บสองเจ็บขึ้นมาแล้ว

อันนี้แหละคนไม่ฟังเรื่อง เจ็บแผลเดิมก็เจ็บแล้ว ตกลงมาก็เจ็บอีกตีม(ครั้ง)แล้ว อาตมาก็ โอ้...ดีแล้วมันสอน *ธรรมชาติมันสอนเราจริงๆ*

ดังนั้น วันนั้นจึงอยากขอแนะนำ ให้พวกเราจับให้มัน ถูกจุดจริงๆ ถ้าจับไม่ถูกแล้ว เอาเถอะ จะทำกรรมฐานจนตาย ก็ทำไปเถอะ จะไปทำความสงบ จนตายก็ทำไปเถอะ มันไม่ถูก จุดนี้ จุดนี้ ไม่ใช่จุดนั้น

นี้แหละลูกกุญแจดอกเอกจริงๆ พลิกมือก็รู้สึก คว่ำมือก็รู้สึก ไม่ต้องว่าพริบตานะ บัดนี้จิตใจมันคิด รู้สึก แต่อย่าเข้าไปในความคิด มันคิดแล้วปล่อยไป ทุกข์สุข อย่าไปยุ่งกับมัน เอาความรู้สึกตัวนี้ ตัวนี้ทำได้

แต่จะไปคุมความคิด อย่าไปคิด คุมไม่ได้ เพราะมันไม่มีตัวไม่มีตน เขาเรียกว่า อนัตตาแห่งธรรม บังคับบัญชาไม่ได้

ไม่ใช่ว่าผมหงอก ฟันหัก อันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ใครเห็นใครรู้ บังคับไม่ได้ อันนี้ก็จริง จริงโดยสมมุติ จึงว่าให้รู้จักสมมุติจริง ๆ

สมมุติบัญญัติ ปรมัตถ์บัญญัติ อรรถบัญญัติ อริยบัญญัติ บัญญัติสี่ข้อนี้ควรศึกษา และควรปฏิบัติ ให้เกิดให้เป็น ให้มีในจิตในใจ ของเราทุกคน เราทุกคน ทำได้บัดนี้

ดังนั้นวันนี้ที่อาตมาพูดมานี้ในขณะนี้ก็บ่ายสองโมงกับยี่สิบนาทีพอดี ท้ายที่สุดนี้ก็เห็นว่าสมควรแล้ว บัดนี้อาตมาพร้อมด้วยพระสงฆ์และญาติโยมมานั่งฟังธรรมะอยู่ ณ สถานที่นี้

อาตมาขออ้างอิงเอาคุณของพระพุทธเจ้า และพระธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และคุณของพระอรหันตสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเตือนจิตสะกิดใจของพวกเรา ให้พวกเราได้มองดูถึง *สภาพหรือภาวะของจิตใจนึกคิดของตัวเอง มันจะไหลไปสู่สภาพเดิมของมัน*

ให้เราทุกคน ทุกคนได้พบได้เห็น ได้รู้แนบแน่นเข้าไปในชีวิตเวลาอันใกล้นี้จงทุกท่าน ทุกคนเทอญฯ (ผู้ฟัง : สาธุ)

....

วิธีเจริญสติ
"ยกมือสร้างจังหวะ ๑๔ ท่า"

เมื่อเรามีเวลาว่างจะเดินจงกรมสลับกับการนั่งสร้างจังหวะก็ได้ การฝึกสติแบบนี้ ทีแรกนั่งพับเพียบก็ได้ นั่งเหยียดขาก็ได้ นั่งขัดสมาธิ นั่งเก้าอี้ห้อยเท้าก็ได้

๑. เอามือวางไว้ที่ขาทั้งสองข้าง...คว่ำไว้

๒. พลิกมือขวาตะแคงขึ้น..ทำช้า ๆ ..ให้รู้สึก

๓. ยกมือขวาขึ้นครึ่งตัว..ให้รู้สึก มันหยุดก็ให้รู้สึก

๔. ยกมือขวามาที่สะดือ..ให้รู้สึก

๕. พลิกมือซ้ายตะแคงขึ้น..ให้รู้สึก

๖. ยกมือซ้ายขึ้นครึ่งตัว..ให้มีความรู้สึก

๗. เอามือซ้ายมาที่สะดือ..ให้รู้สึก

๘. เลื่อนมือขวาขึ้นหน้าอก..ให้รู้สึก

๙. เอามือออกตรงข้าง..ให้รู้สึก

๑๐. ลดมือขวาลงที่ขาขวา ตะแคงไว้..ให้รู้สึก

๑๑. คว่ำมือขวาลงที่ขาขวา..ให้รู้สึก

๑๒. เลื่อนมือซ้ายขึ้นที่หน้าอก..ให้มีความรู้สึก

๑๓. เอามือซ้ายออกมาตรงข้าง..ให้มีความรู้สึก

๑๔. ลดมือซ้ายลงที่ขาซ้าย ตะแคงไว้..ให้มีความรู้สึก

๑๕. คว่ำมือซ้ายลงที่ขาซ้าย..ให้รู้สึก

ทำต่อไปเรื่อย ๆ ..ให้รู้สึก

(ดูภาพประกอบ)

ผู้บริจาคร่วมพิมพ์หนังสือ

คุณ	อรดี	แย้มสรวล	๑,๐๐๐	บาท
ครอบครัว		ศรีเจริญวงศ์	๑,๐๐๐	บาท
แม่ชี	มาลัย	ท้วมทอง	๓๐๐	บาท
คุณ	มุ่ยลั้ง	แซ่ลี้	๕๐๐	บาท
คุณ	ยงยุทธ	เปรมผลกมล และ คณะ	๙,๐๐๐	บาท
คุณ	ปิยะนันท์	สโรบล	๕๐๐	บาท
คุณ	ธาราทรัพย์	ทองพิลา และ	๔๐๐	บาท
คุณ	พรพิมล	รักพงษ์ไทย และ	-	
คุณ	อำไพ	ศรีสุข	-	
คุณ	ประภาพร	อมาตย์มนตรี	๕๐๐	บาท
คุณ	อรุณ	โตสวัสดิ์	๒๐๐	บาท
คุณ	วรรณี	เล้ากิจเจริญ	๑๐๐	บาท
คุณ	สุภาภรณ์	ศุภพฤกษ์พงศ์	๑๐๐	บาท
คุณ	จรี	ยิ่งสมุทร	๑๐๐	บาท
คุณ	สุพัตรา	บูรณะจุฑานนท์ และ	๑๕๐	บาท
คุณ	ศรีน้อย	ฟักพิมพ์	-	
คุณ	สุทธิพรรณ	ทองอยู่	๑๐๐	บาท
คุณ	สันติชัย	ชวนสมสุข	๑,๐๐๐	บาท
คุณ	ธัญวลัย, ณัฐวุฒิ	บำรุงรส	๒๐๐	บาท
คุณ	แม่หยู่เกียง	แซ่จิว และบุตรหลาน	๒๐๐	บาท
คุณ	นฤมล, รุ่งนภา, ศุภมาศ	อุดมสุขประเสริฐ	๓๐๐	บาท
คุณ	อรุณี	รุ่งพรทวีวัฒน์	๑๐๐	บาท
คุณ	มยุรี	รุ่งพรทวีวัฒน์ และบุตร	๒๐๐	บาท
คุณ	อรสะอาง	เกียรติสุขเกษม และ	๒๐๐	บาท

คุณ พิรญาณ์	โคตรชมภู	–	
คุณ สมดวง	ปิ่นแก้ว	๑๐๐	บาท
คุณ จริยา	ฉายแสง	๕๐๐	บาท
คุณ แม่แข	บัญชาเทวกุล	๒,๐๐๐	บาท
คุณ อนุชา	เปล่งวิทยา	๕๐๐	บาท
คุณ อุษณา	วัฒกวณิชย์	๑,๐๐๐	บาท
คุณ ประเสริฐ	ดีวิจิตร	๕๐๐	บาท
คุณ โสภา	จินะดิษฐ์	๕๐๐	บาท
คุณ สุนีย์	หิมรัตน์	๕๐๐	บาท
คุณ รัตนา	จ่างจำรัส	๓๐๐	บาท
ด.ช.ปัญจวุฒิ	เส็งสันต์	๑๐๐	บาท
คุณ ศิริพร	ภักดีไทย	๒๐๐	บาท
คุณ ประณีต	ดิษฐกมล	๑๐๐	บาท
คุณ นภาพร	เพียรมณีวงศ์	๕๐๐	บาท
คุณ ซูเกียง	เติมกิจวาณิชย์ และบุตรหลาน	๕๐๐	บาท
คุณ เอี้ยว + อี่เกี้ยว	แซ่หลี และบุตรหลาน	๕๐๐	บาท
คุณ จุฑาทิพย์	อิงวัฒนโภคา	๕๐๐	บาท
คุณ ศิริพุธ	เกื้อกูล	๑,๕๐๐	บาท
คุณ ธนันต์	วิวัฒนากันตัง	๕๐	บาท
คุณ สิริทรัพย์	อินทร์แถบดอน	๑๐๐	บาท
คุณ สุเมธ, จันทต, วนพรรช์, นโม ท่านเจริญ		๑,๐๐๐	บาท
คุณ จิรนันท์	สิริอำไพรัตน์	๑,๐๐๐	บาท
คุณ สุเทพ	สุริยะมงคล	๒๐๐	บาท
คุณ ประทุมา	นารายณ์ประทาน	๑๐๐	บาท
คุณ ประดับ	พุกชาญค้า	๑๐๐	บาท
คุณ ภาณุ	อิงคะวัต	๑,๐๐๐	บาท

คุณ รำไพ	ศรีสุข	๕๐	บาท
คุณ กมลวรรณ	แสงแจ่ม	๑๐๐	บาท
คุณ แสงเดือน	หล้าแหล่ง	๕๐	บาท
คุณ ปิยรัตน์	จาตุรันตบุตร	๑๐๐	บาท
คุณ อารีย์	วชิระเธียรชัย	๒,๐๐๐	บาท
คุณ ทรงศรี	เอกสิทธิผล	๑,๓๖๕.๗๕	บาท

รวมยอดบริจาคเบื้องต้น ๓๓,๑๖๕.๗๕ บาท

(สามหมื่นสามพันหนึ่งร้อยหกสิบห้าบาทเจ็ดสิบห้าสตางค์)

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม		๓๕๐	เล่ม
คุณ ธนิต	เปรมผลกมล	๑๐๐	เล่ม
คุณ อารีย์	วชิระเธียรชัย	๑๐๐	เล่ม

@ ขออภัยสำหรับผู้มีจิตศรัทธาแจ้งร่วมพิมพ์หนังสือภายหลังที่ไม่อาจจะลงนามในที่นี้ เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องเวลาในการพิมพ์ เพื่อออกให้ทันกับเทศกาลปีใหม่ และขออนุโมทนา ณ ที่นี้ด้วย @

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

หลวงพ่อเทียน จิตฺตสุโภ

"...จุดเด่นของการสอนของหลวงพ่อเทียน
อยู่ที่การชูและตอกย้ำในเรื่องของการเจริญสติ..."

"...มีผู้ฝึกตามที่หลวงพ่อเทียนสอนแล้ว ได้ประโยชน์เป็นจำนวนมาก ท่านที่ยังไม่เคยเจริญสติควรศึกษาทำความเข้าใจและฝึกเจริญเสีย เพราะจะเกิดอานิสงส์นานาประการแก่ตนและสังคม..."

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

